

ตารางที่ 7.27

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตายสระเสียงสั้นในภาษาไทยอีสาน
ของคนเขมร และคนกูยในการพูดแบบต่อเนื่อง

กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร
คนไทยอีสาน	-	-
คนเขมร	[42 [^]]	[3 [^] 34]
คนกูย	-	[33 [^]]

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตายสระเสียงสั้นของคนเขมร และคนกูยข้างต้นแสดงให้เห็นว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตายสระเสียงสั้นของคนเขมรมีรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงตก ส่วนสัทลักษณะของคนกูยไม่ปรากฏ แต่ปรากฏเฉพาะรูปแปรของเสียงเท่านั้น โดยรูป/ทิศทางของรูปแปรจะเป็นเสียงขึ้น [33[^]] ส่วนรูปแปรของคนเขมรจะเป็นเสียงตก-ขึ้น [3[^]34]

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกูยแบ่งตามลักษณะโครงสร้างพยางค์ได้ 2 แบบ คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็น และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์ตายสระเสียงยาว ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็น ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมร และคนกูยมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก ดังแสดงการเปรียบเทียบในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7.28

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็นในภาษาไทยอีสาน
ของคนไทยอีสาน คนเขมร และคนกูยในการพูดแบบต่อเนื่อง

กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร
คนไทยอีสาน	[3 [^] 42]	[5 [^] 1 [^]]
คนเขมร	[33 [^] 2]	[31 [^]]
คนกูย	[33 [^] 2]	[21 [^] 1 [^]] [42 [^]][22 [^] 22 [^]]

จากตารางที่ 7.28 ซึ่งการเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็นของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์พบว่า ทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์มีรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน คือ เป็นเสียงขึ้น-ตก แต่มีระดับของเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน คือ คนเขมรและคนกูยมีระดับเสียงที่เท่ากัน แต่จะมีระดับเสียงที่ต่ำกว่าคนไทยอีสาน อีกทั้งเมื่อพิจารณาในด้านรูปแปรของเสียง พบว่าถึงแม้คนเขมรและคนกูยจะรูปวรรณยุกต์และระดับเสียงของสัญลักษณ์ที่เหมือนกัน แต่คนเขมรจะมีการแปรของเสียงน้อยกว่าคนกูย

5.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์ตายสระเสียงยาว ของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชน มีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น-ตก ดังแสดงในตารางที่ 7.29

ตารางที่ 7.29

การเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์ตายสระเสียงยาว
ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมร และคนกูยในการพูดแบบต่อเนื่อง

กลุ่มชาติพันธุ์	สัญลักษณ์	รูปแปร
คนไทยอีสาน	[44 [^] 2]	[41 [^]]
คนเขมร	[33 [^] 2]	-
คนกูย	[33 [^] 2]	[42 [^]]

เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์ตายสระเสียงยาวของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกูยพบว่า ผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชนมีรูป/ทิศทางของวรรณยุกต์เป็นเสียงขึ้น-ตกเหมือนกัน แต่มีระดับของเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกัน คือ คนไทยอีสานจะมีระดับของเสียงวรรณยุกต์ที่สูงกว่าคนเขมรและคนกูย ส่วนในด้านการแปรของเสียงนั้นจะพบว่า คนไทยอีสานและคนกูยเท่านั้นที่มีการแปรของเสียงเกิดขึ้น ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มนี้มีการแปรของเสียงเป็นเสียงตก โดยที่คนกูยจะมีระดับเสียงของรูปแปรที่สูงกว่าคนไทยอีสาน

6. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในภาษาไทยอีสาน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้เพียงผู้พูด 2 กลุ่มชาติพันธุ์เท่านั้น คือ คนเขมรและคนกูย โดยที่แบ่งตามลักษณะโครงสร้างพยางค์ได้ 2 แบบ คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็น และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์ตายสระเสียงสั้น ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

6.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็น มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น ซึ่งสามารถแสดงการเปรียบเทียบในตารางที่ 7.30

ตารางที่ 7.30

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็นในภาษาไทยอีสาน
ของคนเขมร และคนกวยในการพูดแบบต่อเนื่อง

กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร
คนไทยอีสาน	-	-
คนเขมร	[33 [^]]	[3 [^] 42 [^]]
คนกวย	-	[2 [^] 32] [22] [3 [^] 1 [^]]

จากตารางที่ 7.30 พบว่า เสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็นในการพูดแบบต่อเนื่องนั้นจะพบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในผู้พูดที่เป็นคนเขมรเท่านั้น โดยมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น ส่วนสัทลักษณะของคนกวยไม่ปรากฏ แต่ปรากฏเฉพาะรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น ซึ่งมีการแปรของเสียงเป็น 3 เสียง คือ 1. เสียงขึ้น-ตก [2[^]32] 2. เสียงระดับ [22] และ 3. เสียงตก [3[^]1[^]] ในขณะที่คนเขมรมีการแปรของเสียงเป็นเสียงขึ้น-ตกเพียงหนึ่งเสียงเท่านั้น เมื่อพิจารณาการแปรของคนเขมรและคนกวยที่เกิดขึ้นพบว่า ทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์มีรูปของรูปแปรเหมือนกัน คือ เสียงขึ้น-ตก แต่มีระดับของเสียงที่ต่างกัน

6.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์ตายสระเสียงสั้น มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น ซึ่งสามารถแสดงการเปรียบเทียบในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7.31

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์ตายสระสั้นในภาษาไทยอีสาน
ของคนเขมร และคนกวยในการพูดแบบต่อเนื่อง

กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร
คนไทยอีสาน	-	-
คนเขมร	[3 [^] 4 [^]]	[343 [^]] [5 [^] 3 [^]]
คนกวย	[2 [^] 3]	[32 [^] 3 [^] 3] [31 [^]]

จากการเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์ตายสระเสียงสั้น พบว่า คนเขมรและคนกูยมีรูป/ทิศทางของวรรณยุกต์เหมือนกันคือ เป็นเสียงขึ้น แต่มีระดับเสียงต่างกัน คือ คนเขมรจะมีระดับเสียงสูงกว่าคนกูย สำหรับในด้านรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์มีรูปของรูปแปรของเสียงที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน แต่จะมีระดับเสียงที่แตกต่างโดยที่คนเขมรมีระดับเสียงที่สูงกว่าคนกูยเช่นเดียวกับระดับเสียงในสัทลักษณะ

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกูยในการพูดแบบต่อเนื่องสามารถสรุปได้ว่า เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกูยมีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกันแทบทุกหน่วยเสียง แต่คนเขมรและคนกูยจะมีการแปรของเสียงเกิดขึ้นมากกว่าของคนไทยอีสาน อีกทั้งเสียงวรรณยุกต์ของคนกูยบางเสียงวรรณยุกต์พบว่า เมื่ออยู่ในสถานการณ์พูดแบบต่อเนื่องนั้นจะปรากฏเฉพาะรูปแปรเท่านั้น เช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็น เป็นต้น ซึ่งรูปแปรที่ปรากฏนั้นมีรูปของวรรณยุกต์คล้ายกับรูปวรรณยุกต์ของเสียงวรรณยุกต์บางเสียงในภาษาไทยอีสาน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ในระดับสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ คนกูยและคนเขมรมีการแปรของเสียงเกิดขึ้น และการแปรของเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นนั้นยังสามารถสะท้อน “สำเนียง” ของภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกูยได้

7.3 การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์

ในสถานการณ์พูดแบบขัดถ้อยขัดคำและสถานการณ์พูดแบบต่อเนื่อง

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนกูยใน 2 สถานการณ์พูด คือ สถานการณ์พูดแบบขัดถ้อยขัดคำและการพูดแบบต่อเนื่องนั้น ผู้วิจัยได้แสดงการเปรียบเทียบระหว่างสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในสถานการณ์พูดแบบขัดถ้อยขัดคำและสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในสถานการณ์พูดแบบต่อเนื่องไว้ในตารางที่ 7.32

ตารางที่ 7.32

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมร
และคนญ้อในลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำและลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

หน่วยเสียง วรรณยุกต์	ลีลาการพูด	ลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำ		ลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง	
	กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร	สัทลักษณะ	รูปแปร
ว.1พป ¹	1. ไทยอีสาน	[3 [^] 34]	-	[324]	- [3 [^] 2 [^] 43]
	2. เขมร	[2 [^] 24]	-	[323 [^]]	[2 [^] 23 [^] 3]
	3. ญ้อ	[2 [^] 3 [^]]	-	[32 [^] 3 [^]]	[32 [^] 3 [^] 3] [2 [^] 32]
ว.1พตส ²	1. ไทยอีสาน	[3 [^] 34 [^]]	-	[43 [^] 5]	[4 [^] 454 [^]] [3 [^] 2 [^]]
	2. เขมร	[34]	[3 [^] 2 [^]]	[43 [^] 4]	[43 [^] 4 [^] 4] [4 [^] 3] [33 [^] 3 [^] 2 [^]]
	3. ญ้อ	[34]	[3 [^] 2 [^]]	[3 [^] 5]	[44 [^] 4] [4 [^] 3 [^]]
ว.2-1	1. ไทยอีสาน	[44 [^] 1 [^]]	-	[4 [^] 52 [^]]	[2 [^] 2 [^] 2]
	2. เขมร	[3 [^] 42]	[21 [^]] [443]	[3 [^] 42 [^]]	[32][221 [^]]
	3. ญ้อ	[33 [^] 2 [^]]	[1 [^] 1 [^]]	[3 [^] 42 [^]]	[221 [^]]
ว.2-2	1. ไทยอีสาน	-	-	-	-
	2. เขมร	[3 [^] 2 [^]]	-	[4 [^] 3 [^]]	[3 [^] 43]
	3. ญ้อ	[3 [^] 3]	[33 [^] 2 [^]]	[3 [^] 3]	[3 [^] 43]

¹ พป หมายถึง พยางค์เป็น

² พตส หมายถึง พยางค์ตายสระเสียงสั้น

ตารางที่ 7.32 (ต่อ)

การเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมร
และคนกูยในลีลาการพูดแบบชด้อยชดคำและลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

หน่วยเสียง วรรณยุกต์	ลีลาการพูด	ลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำ		ลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง	
	กลุ่มชาติพันธุ์	สัญลักษณ์	รูปแปร	สัญลักษณ์	รูปแปร
ว.3-1พป	1. ไทยอีสาน	[43^]	-	[43^]	- [1^1] [11] [5^55^] [33^2^3]
	2. เขมร	[3^3]	[3^23] [4333^] [2^31^]	[3^3]	[4^34] [44^2^]
	3. กูย	[33]	[32^] [33^2]	[43^]	[43^4^][433^]
ว.3-2พป	1. ไทยอีสาน	-	-	-	-
	2. เขมร	[2^1^]	[31^5^] [2^3^1^]	[3^1^]	[3^3^4] [1^1^] [2^43^]
	3. กูย	[2^2]	[2^32]	[32^]	[3^33] [2^2^2] [21^4] [22^1^]
ว.3-1พตส	1. ไทยอีสาน	[3^443^]	-	[3^443^]	[43] [3^4^4]
	2. เขมร	[3^3^]	[34]	[3^443^]	[45] [5^3^]
	3. กูย	[33]	[2^3^]	[3^443^]	[43] [33^]
ว.3-2พตส	1. ไทยอีสาน	[32]	-	[4^2^]	[44^4^4]
	2. เขมร	[32^]	-	[3^2^]	[44^][33^2^]
	3. กูย	[3^3]	-	[43^]	[33]
ว.4พป	1. ไทยอีสาน	[3^2]	-	[3^2]	[22^1]
	2. เขมร	[31^]	[33^1^]	[3^2]	[3^42^][422^] [3^3^3]
	3. กูย	[32]	[2^32]	[32]	[3^43] [32^2^] [322^]

ตารางที่ 7.32 (ต่อ)

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมร
และคนกูยในลีลาการพูดแบบชด้อยชดคำและลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

หน่วยเสียง วรรณยุกต์	ลีลาการพูด	ลีลาการพูดแบบชด้อยชดคำ		ลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง	
	กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร	สัทลักษณะ	รูปแปร
ว.4พดย ³	1. ไทยอีสาน	[32]	-	[3 [^] 1 [^]]	- [322 [^]] [45]
	2. เขมร	[32]	[3 [^] 35]	[3 [^] 1 [^]]	[2 [^] 31 [^]] [222 [^]]
	3. กูย	[2 [^] 2]	-	[32]	[3 [^] 2 [^] 3] [22] [34]
ว.4พดส	1. ไทยอีสาน	-	-	-	-
	2. เขมร	[42 [^]]	-	[42 [^]]	[3 [^] 34]
	3. กูย	[2 [^] 2]	-	-	[33 [^]]
ว.5พป	1. ไทยอีสาน	[33 [^] 1]	-	[3 [^] 42]	[5 [^] 1 [^]]
	2. เขมร	[33 [^] 1 [^]]	[31 [^]][35 [^]] [323 [^]] [1 [^] 1 [^] 1]	[33 [^] 2]	[31 [^]]
	3. กูย	[2 [^] 32]	[2 [^] 2] [2 [^] 3] [22]	[33 [^] 2]	[21 [^] 1 [^]] [42 [^]] [22 [^] 22 [^]]
ว.5พดย	1. ไทยอีสาน	[3 [^] 41 [^]]	-	[44 [^] 2]	[41 [^]]
	2. เขมร	[33 [^] 1 [^]]	-	[33 [^] 2]	-
	3. กูย	[2 [^] 32]	[22]	[33 [^] 2]	[42 [^]]

³ พดย หมายถึง พยางค์ตายสระเสียงยาว

ตารางที่ 7.32 (ต่อ)

การเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมร
และคนกูยในลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำและลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

หน่วยเสียง วรรณยุกต์	ลีลาการพูด	ลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำ		ลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง	
	กลุ่มชาติพันธุ์	สัทลักษณะ	รูปแปร	สัทลักษณะ	รูปแปร
ว.6พป	1. ไทยอีสาน	-	-	-	-
	2. เขมร	[2 [^] 3]	-	[33 [^]]	[3 [^] 42 [^]]
	3. กูย	[23]	-	-	[2 [^] 32] [22][3 [^] 1 [^]]
ว.6พตส	1. ไทยอีสาน	-	-	-	-
	2. เขมร	[33 [^]]	[3 [^] 3]	[3 [^] 4 [^]]	[343 [^]] [5 [^] 3 [^]]
	3. กูย	[22 [^]]	[21 [^]]	[2 [^] 3]	[32 [^] 3 [^] 3] [31 [^]]

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 7.32 แสดงการเปรียบเทียบสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มชนใน 2 ลีลาการพูด คือ ลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำและลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง สามารถสรุปความเหมือนและความต่างของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ใน 3 ประเด็น คือ 1. รูป (tone shape) /ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ (tone direction) 2. ระดับของเสียง และ 3. รูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ในด้านรูป (tone shape) /ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ (tone direction) จะเห็นว่าเสียงวรรณยุกต์ในทั้ง 2 ลีลาการพูดจะมีรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ทั้งที่เหมือนและต่างกันในทุก 3 กลุ่มชน ซึ่งเสียงวรรณยุกต์ส่วนมากจะมีรูป/ทิศทางของวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกัน สำหรับเสียงวรรณยุกต์ที่มีรูปเหมือนกันแต่มีทิศทางของเสียงต่างกันมีเพียง 1 เสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 พยางค์ตายสระเสียงสั้นของคนเขมรและคนกูย กล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 พยางค์ตายสระเสียงสั้นนี้พบว่า ในทั้ง 2 ลีลาการพูดจะมีรูปเหมือนกัน คือ เป็นเสียงขึ้น แต่จะต่างกันในด้านทิศทางของเสียงคือ ถ้าอยู่ในลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำจะมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น แต่ถ้าอยู่ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีสัทลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้น เป็นต้น

2. ในด้านระดับเสียง พบว่าในทั้ง 2 ลีลาการพูด เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ส่วนมากจะมีระดับเสียงที่แตกต่างกัน แต่จะมีบางเสียงวรรณยุกต์ที่มีระดับเสียงเท่ากัน เช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 พยางค์ตายสระเสียงสั้นของคนเขมรและคนญะแต่จะมีระดับเสียงเดียวกันในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ หรือเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 แบบที่ 1 พยางค์ตายสระเสียงยาว ในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำของคนไทยอีสานและคนเขมรจะมีระดับเสียงเท่ากัน เป็นต้น

3. ในด้านรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์จะพบว่า เสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 3 กลุ่มชนในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีการแปรของเสียงที่หลากหลายมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ และพบว่ารูปแปรของเสียงวรรณยุกต์บางเสียงที่ปรากฏในการพูดแบบต่อเนื่องจะมีรูปของวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกับรูปของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์บางเสียง นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเสียงวรรณยุกต์ในทั้ง 2 ลีลาจะเห็นว่า เสียงวรรณยุกต์บางเสียงซึ่งปรากฏในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำจะปรากฏสัทลักษณะ แต่เมื่อพูดในลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์นั้นไม่ปรากฏ โดยจะปรากฏเฉพาะรูปแปรของเสียงเท่านั้น ดังเช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็นของ คนญะ เป็นต้น จากลักษณะของการแปรดังกล่าวสามารถกล่าวได้ว่า การศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องนอกจากจะแสดงให้เห็นรูปแปรที่หลากหลายแล้วยังจะสะท้อนให้เห็น “สำเนียง” ของภาษาในผู้พูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้ดีกว่าการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ เนื่องจากการพูดแบบต่อเนื่องนั้นเป็นลักษณะของภาษาที่เป็นการใช้ภาษาอย่างแท้จริงของมนุษย์

7.4 สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะ

จากการศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานระหว่างคนไทยอีสานซึ่งเป็นเจ้าของภาษา กับคนเขมรและคนญะในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปราณบุรี จังหวัดศรีสะเกษ ใน 2 ลีลาการพูด คือ ลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำและลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง พบว่า ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะมีการแปรเปลี่ยนไปจากของคนไทยอีสานทั้งในเรื่องระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในทั้ง 2 ลีลาการพูด โดยที่การแปรเปลี่ยนที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีสาเหตุสำคัญจากปัจจัยทางเสียงหลายประการ เช่น การเน้นเสียง ทำนองเสียง จังหวะในการพูด เสียงวรรณยุกต์ในคำข้างเคียง ดังตัวอย่างต่อไปนี้จะแสดงการแปรของเสียงเนื่องจากการเน้นเสียงของผู้บอกภาษาซึ่งเป็นคนเขมรและคนญะตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 1	สัทลักษณะ	รูปแปร
หวาน	[waan ^{3^1^}]	[waan ^{24^3}]

จากตัวอย่างที่ 1 คำว่า “หวาน” เป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงตก (วรรณยุกต์ที่ 3 แบบที่ 2 พยางค์เป็น) แต่มีการแปรเป็นเสียงตก-ขึ้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลของการเน้นเสียง

ตัวอย่างที่ 2	สัทลักษณะ	รูปแปร
สี่	[sii ^{43^}]	[sii ^{43^4^}]

จากตัวอย่างที่ 2 คำว่า “สี่” เป็นคำ เป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงตกลงเล็กน้อย (วรรณยุกต์ที่ 3 แบบที่ 1 พยางค์เป็น) แต่มีการแปรเป็นเสียงตก-ขึ้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลของการเน้นเสียง

และจากการศึกษายังพบปัจจัยหลักสำคัญอีก 2 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกวย คือ อิทธิพลจากภาษาแม่ของคนเขมรและคนกวยและอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน

7.4.1 อิทธิพลจากภาษาแม่ของคนเขมรและคนกวย

1. เนื่องจากภาษาเขมรและภาษากวยเป็นภาษาในตระกูลออสโตรเอเชียติก หรือตระกูลมอญ-เขมร ซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงสำคัญในภาษา ในขณะที่ภาษาไทยอีสานเป็นภาษาในตระกูลไท และเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งสำหรับคนที่พูดภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์นั้นจะมีความตระหนักหรือมีความสำเนียงว่า ถ้าคำๆ หนึ่งออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องจะไม่ได้ความหมายตามที่ต้องการ เนื่องจากจะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ในขณะที่คนที่ไม่ได้พูดภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ก็จะไม่มีความตระหนักหรือความสำเนียงในเรื่องดังกล่าวนี้ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่า เมื่อคนเขมรและคนกวยพูดภาษาไทยอีสานจึงเกิดการแปรเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์ที่ค่อนข้างหลากหลาย ซึ่งการแปรเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็นและเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ดायสระเสียงยาว นั้นมีการแปรของเสียง อาจจะเนื่องมาจากได้รับอิทธิพลของลักษณะน้ำเสียงในภาษาแม่ของคนเขมรและคนกวย ดังเช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ทั้งพยางค์เป็นและพยางค์ตายในภาษาไทยอีสานของคนกวยนั้นมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก [2^32] แต่มีการแปรของเสียงเป็นเสียงต่ำระดับ [22] ซึ่งน่าจะเนื่องมาจากอิทธิพลของลักษณะน้ำเสียง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า ผลการศึกษาที่ดังกล่าวสอดคล้องกับงานของปรีชา สุขเกษม (Preecha Sukgasame, 1988) ที่

กล่าวว่า คำพยางค์ตายสระเสียงยาวที่ปรากฏในโครงสร้างพยางค์ [CV:S³¹] อาจจะแปรเป็นเสียงต่ำระดับได้ ซึ่งเนื่องมาจากอิทธิพลของลักษณะน้ำเสียง

7.4.2 อิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาถึงระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะพบว่า ระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญะจะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานค่อนข้างมาก ดังแสดงการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานของคนไทย (วิไลลักษณ์ จุฬาราชวงศ์, 2544) และระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะในภาพที่ 7.7

ภาพที่ 7.7

การเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานของคนไทยและระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญะ

ระบบวรรณยุกต์ของคนไทย

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

ระบบวรรณยุกต์ของคนไทยอีสาน

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 1

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 3

ภาพที่ 7.7 (ต่อ)

การเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานของคนไทยและ
ระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญว

ระบบวรรณยุกต์ของคนเขมร

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 1

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 3

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 4

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 5

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 6

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 7

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 8

ภาพที่ 7.7 (ต่อ)

การเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานของคนไทยและ
ระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญว

ระบบวรรณยุกต์ของคนญว

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 1

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 3

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 4

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 5

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 6

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 7

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

แบบที่ 8

จากภาพที่ 7.7 แสดงการเปรียบเทียบระหว่างระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานของคนไทยและระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญวข้างต้นจะพบว่า ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญวกำลังเกิดการแปรเปลี่ยนในด้านระบบวรรณยุกต์ คือ มีการแทรกแซงของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานขึ้นในช่อง B ช่อง C และช่อง DS กล่าวคือ เดิมวรรณยุกต์ในช่อง B ของคนไทยอีสานจะมีลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวเป็น

แบบ B1234 แต่มีระบบวรรณยุกต์ย่อยของคนเขมรและคนญวบางแบบที่มีลักษณะการแตกตัวเป็นแบบ B123-4หรือในบางระบบวรรณยุกต์เสียงวรรณยุกต์ในช่อง B กำลังอยู่ในระหว่างการแปรเปลี่ยน ส่วนในช่อง C ลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานเดิมจะเป็นแบบ C1-234 แต่เมื่อได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานก็ทำให้เปลี่ยนเป็นแบบ C1-23-4 หรือเสียงวรรณยุกต์ในช่อง DS เช่นเดียวกัน เดิมภาษาไทยอีสานมีลักษณะการแตกตัวเป็นแบบ DS123-4 แต่เมื่อได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายลักษณะ เช่น เป็นแบบ DS134-2 (ปรากฏในระบบวรรณยุกต์ย่อยแบบที่ 7 ของคนเขมร) หรือเป็นแบบ DS13-2-4 (ปรากฏในระบบวรรณยุกต์ย่อยแบบที่ 8 ของคนญว) เป็นต้น นอกจากนี้สามารถกล่าวได้ว่า การสัมผัสกับภาษาไทยมาตรฐานเป็นอาจสาเหตุที่ทำให้ระบบวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญวมีหลายระบบวรรณยุกต์ย่อย

ส่วนในด้านสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า เสียงวรรณยุกต์ในช่อง B ช่อง C และช่อง DS ส่วนมากจะได้รับอิทธิพลจากเสียงวรรณยุกต์เอก เสียงวรรณยุกต์โท และเสียงวรรณยุกต์ตรี ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง) เช่น

เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สัทลักษณะที่ 1 พยางค์เป็นของคนเขมรและคนญวมีสัทลักษณะเป็นเสียงระดับ ซึ่งเหมือนกับของคนไทยอีสาน แต่มีการแปรของเสียงเป็นเสียงขึ้น-ตก ซึ่งรูปแปรที่เกิดขึ้นจะมีรูปคล้ายกับเสียงวรรณยุกต์โทพยางค์เป็นในภาษาไทยมาตรฐาน

คนไทย	คนเขมร	คนญว
นัง [naŋ ^{4'5'2'}]	[naŋ ^{2'3'1'^}]	[naŋ ^{33'2'}]

เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สัทลักษณะที่ 2 พยางค์เป็นของคนเขมรและคนญวมีสัทลักษณะตกคล้ายกับเสียงวรรณยุกต์เอกพยางค์เป็นในภาษาไทยมาตรฐาน

คนไทย	คนเขมร	คนญว
สี่ [si: ^{2'1'}]	[si: ^{2'1'^}]	[si: ^{2'^2'}]

เสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์เป็นของคนเขมรและคนญวมีสัทลักษณะเป็นเสียงตก ซึ่งเหมือนกับของคนไทยอีสาน แต่มีการแปรของเสียงเป็นเสียงโทพยางค์เป็นในภาษาไทยมาตรฐาน

คนไทย	คนเขมร	คนญว
ห้า [ha: ^{4'5'2'}]	[ha: ^{33'1'^}]	[a: ^{2'^32'}]

เสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็นในระบบวรรณยุกต์ย่อยแบบที่ 6 และแบบที่ 8 ของคนเขมรมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น ซึ่งมีสัทลักษณะคล้ายกับสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ตรีพยางค์เป็นในภาษาไทยมาตรฐาน

คนไทย	คนเขมร	คนญ
ม้า [ma: ^{3'35}]	[ma: ^{2^3}]	[ma: ²³]

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ดังกล่าวนี้นี้ (ดังปรากฏในภาพที่ 7.7 หน้า 174) พบว่า มีลักษณะการแตกตัวและการรวมของเสียงวรรณยุกต์เหมือนกับลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C ของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งถึงแม้ว่าระบบวรรณยุกต์ย่อยแบบที่ 6 และแบบที่ 8 ของคนเขมรนี้จะยังพบว่า มีลักษณะของบันไดลาวปรากฏอยู่ก็ตาม แต่อาจกล่าวได้ว่า ระบบวรรณยุกต์ย่อยแบบที่ 6 และแบบที่ 8 ของคนเขมรนี้ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานทั้งในด้านระบบเสียงวรรณยุกต์และด้านสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 พยางค์ตายสระเสียงสั้นในระบบวรรณยุกต์ของคนเขมรมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้นเหมือนกับของคนไทยอีสาน แต่มีการแปรของเสียงเป็นเสียงตกซึ่งคล้ายกับสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์เอกพยางค์ตายสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐาน

คนไทย	คนเขมร	คนญ
เปิด [pet ^{2'1}]	[pet ^{3'2^}]	[pet ^{3'2^}]

เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สัทลักษณะที่ 1 พยางค์ตายสระเสียงสั้นในระบบวรรณยุกต์ของคนเขมรมีสัทลักษณะเป็นเสียงระดับ ซึ่งคล้ายกับของคนไทยอีสาน แต่มีการแปรของเสียงเป็นเสียงขึ้นซึ่งจะมีลักษณะคล้ายกับสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ตรีพยางค์ตายสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐาน

คนไทย	คนเขมร	คนญ
นก [nok ^{3'34}]	[nok ^{3'4}]	[nok ^{2^3^}]

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญนั้นเกิดการแปรเปลี่ยนไปจากภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสานทั้งในด้านระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1.) เพื่อวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์และ
สัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยอีสานที่พูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมร และคนญวนในชุมชน
บ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปรังค์ภู จังหวัดศรีสะเกษ 2.) เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและ
ความต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยอีสานที่ใช้พูดเป็น
ภาษากลาง (lingua franca) ซึ่งพูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมร และคนญวน 3.) เพื่อศึกษาถึงสาเหตุที่
ทำให้เกิดความเหมือนและความต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษา
ของภาษาไทยอีสานที่พูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญวน โดยมีสมมติฐานของการวิจัยคือ ระบบ
วรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสาน ที่พูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมร
และคนญวนจะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากอิทธิพลของระบบเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม
ชาติพันธุ์ และเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์โดยเฉพาะในเรื่องเสียงวรรณยุกต์สามารถนำมาใช้จำแนก
ภาษาของกลุ่มชนต่างชาติพันธุ์ได้

ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยเรื่องนี้ได้จากการบันทึกเสียงจากผู้บอกภาษาเพศหญิงจำนวน 30
คน ซึ่งแบ่งเป็นชาติพันธุ์ละ 10 คน คือ คนไทยอีสาน 10 คน คนเขมร 10 คน และคนญวน 10 คน
โดยเก็บจากลิลาการพูด 2 แบบ คือ ลิลาการพูดแบบชด้อยชัดคำ และลิลาการพูดแบบต่อเนื่อง
สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ 1.) วิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์จะวิเคราะห์จาก
ข้อมูลที่เป็นการพูดแบบชด้อยชัดคำเท่านั้น โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องกล่องวรรณยุกต์ของเกดนีย
(Gedney, 1972) และ 2.) วิเคราะห์สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ซึ่งจะวิเคราะห์จากลิลาการพูดทั้ง
2 ประเภท โดยใช้โปรแกรม CECIL (Computerized Extraction of Intonation in
Language) ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ สำหรับผลการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์
จะแสดงด้วยกล่องวรรณยุกต์ ส่วนผลการวิเคราะห์สัทลักษณะจะนำเสนอใน 3 แบบ คือ การใช้เส้น
แสดงระดับเสียง 5 เส้น การใช้ตัวเลขแสดงระดับเสียง และการใช้อักษรวรรณยุกต์

ผลการศึกษาพบว่า ระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสานซึ่งเป็น
เจ้าของภาษามี 2 ระบบวรรณยุกต์ คือ 1.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียง ซึ่งพบว่ามีระบบ
วรรณยุกต์ย่อย 2 แบบ และ 2.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียง สำหรับสัทลักษณะของเสียง

วรรณยุกต์พบว่าในทั้ง 2 ระบบมีความคล้ายคลึงกัน อีกทั้งเมื่อนำมาเปรียบเทียบในทั้ง 2 ลีลาการพูดพบว่า สัทลักษณะส่วนมากจะมีความคล้ายคลึงกันในด้านรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ (tone shape) แต่จะมีความต่างกันในด้านระดับของเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้พบว่าเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีการแปรของเสียงเกิดขึ้นมากกว่าในลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำ

ส่วนระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรพบว่า มี 3 ระบบวรรณยุกต์ คือ ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 4 หน่วยเสียง 5 หน่วยเสียง และ 6 หน่วยเสียง ซึ่งในระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงจะมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 4 แบบ ในขณะที่ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียงจะมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 3 แบบ ในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในทั้ง 3 ระบบวรรณยุกต์จะมีทั้งความเหมือนและต่างกัน ในทั้ง 2 ลีลาการพูด กล่าวคือ ในด้านรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ส่วนมากจะมีรูปหรือทิศทางของเสียงเหมือนกัน ส่วนในด้านระดับเสียงพบว่า เสียงวรรณยุกต์ส่วนมากจะมีระดับเสียงที่ต่างกัน อีกทั้งในด้านรูปแปรของเสียง พบว่า ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องนอกจากจะมีการแปรของเสียงมากกว่าในลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำแล้ว รูปแปรในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องยังสามารถแสดงถึง “สำเนียง” ของเจ้าของภาษาได้อีกด้วย ซึ่งพิจารณาได้จากเสียงวรรณยุกต์บางเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็นในระบบวรรณยุกต์ย่อยที่ 2 ของระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียง รูปแปรที่เกิดขึ้นมีสัทลักษณะคล้ายกับสัทลักษณะหลักของเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน

สำหรับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนญพบว่ามีระบบวรรณยุกต์เท่ากับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คือ 1.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียง และ 2.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียง โดยที่ทั้ง 2 ระบบวรรณยุกต์จะมีระบบวรรณยุกต์ย่อย หลายแบบ กล่าวคือ ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 3 แบบ ในขณะที่ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียงมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 5 แบบ นอกจากนี้ในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ทุกระบบวรรณยุกต์จะมีทั้งความเหมือนและความต่างกัน คือ เสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่จะมีรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์เหมือนกันในทั้ง 2 ลีลาการพูด ในขณะที่ด้านระดับเสียงจะแตกต่างกัน ส่วนในด้านรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์พบว่า นอกจากเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีรูปแปรมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำแล้ว ยังพบว่า สัทลักษณะหลักของเสียงวรรณยุกต์บางเสียงในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องไม่ปรากฏ แต่รูปที่ปรากฏกลับเป็นรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ โดยรูปแปรดังกล่าวสามารถแสดงสำเนียงของภาษาไทยอีสานได้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ก็ปรากฏกับคนเขมรเช่นกัน

ผลของเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ทั้ง 3 กลุ่ม ชาติพันธุ์มีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่เหมือนและต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. ระบบวรรณยุกต์

เมื่อพิจารณาระบบวรรณยุกต์ของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์จะเห็นว่า ระบบวรรณยุกต์ของคนกวยจะมีความคล้ายคลึงกับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสานทั้งในด้านจำนวนของระบบวรรณยุกต์ จำนวนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และด้านลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์มากกว่าระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมร อย่างไรก็ตามพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของทั้งคนเขมรและคนกวยกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากระบบวรรณยุกต์ของคนไทยอีสาน (ดังที่ปรากฏในภาพที่ 7.1 – ภาพที่ 7.6)

2. สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

สำหรับระดับสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกวยจะมีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกันแทบทุกหน่วยเสียงในทั้ง 2 ทิศการพูด กล่าวคือ ในทิศการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกวยบางหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะมีการแปรของเสียงเกิดขึ้น เนื่องจากปัจจัยหลัก 2 ปัจจัย คือ 1) อิทธิพลของภาษาแม่ของคนเขมรและคนกวย คือ ภาษาแม่ของทั้งคนเขมรและคนกวยนั้นเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ดังนั้นจึงอาจจะเป็นการยากสำหรับคน 2 กลุ่มนี้ที่จะพูดภาษาไทยอีสานซึ่งเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ได้ดี และ 2) ภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งจัดว่าเป็นภาษาหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากคนทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์นี้มีการสัมผัสทางภาษากับภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะจากทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ หรือแม้กระทั่งเมื่อต้องติดต่อกับทางหน่วยราชการ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่า ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกวยจึงได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน ดังเช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สัทลักษณะที่ 1 พยางค์เป็นของคนเขมรและคนกวย พบว่า มีการแปรของเสียงเกิดขึ้น โดยแปรเป็นเสียงขึ้น-ตก ซึ่งรูปแปรที่เกิดขึ้นจะมีรูป/ทิศทางของเสียงคล้ายกับเสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นต้น

ส่วนในทิศการพูดแบบต่อเนื่องพบว่า นอกจากอิทธิพลของภาษาแม่และภาษาไทยมาตรฐานที่เป็นปัจจัยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์แล้ว ยังพบว่า ปัจจัยทางเสียง เช่น ทำนองเสียง การเน้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ข้างเคียง เป็นต้น (ดังที่ได้กล่าวไว้ในหน้า 173) ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์มีการแปรเปลี่ยนไปโดยเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับคนเขมร คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 พยางค์เป็นและเสียง

วรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็น ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับคนหู คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็น

8.2 อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยจัดแบ่งประเด็นในการอภิปรายเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. ระบบวรรณยุกต์
2. สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์
3. สาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญ
4. การพิจารณานำเอาเสียงวรรณยุกต์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกภาษาของชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์

8.2.1 ระบบวรรณยุกต์

ผลการวิจัยในเรื่องระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ พบว่า คนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์นี้มีระบบวรรณยุกต์ย่อยที่ค่อนข้างหลากหลาย คือ คนไทยอีสานมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 3 แบบ ส่วนคนเขมรและคนญมีระบบวรรณยุกต์ย่อยถึง 8 แบบ ซึ่งสาเหตุประการหนึ่งที่ ทำให้คนทั้ง 3 กลุ่มนี้มีระบบวรรณยุกต์ที่หลากหลายน่าจะมาจากคนทั้ง 3 กลุ่มนี้เป็นคนที่อพยพมาจากหลายๆ ถิ่นมาอาศัยอยู่ร่วมกันในหมู่บ้านนี้ ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า การที่ระบบวรรณยุกต์ของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญนั้นมีหลายระบบก็เนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาถิ่นอื่น และเมื่อพิจารณาถึงระบบวรรณยุกต์ย่อยที่เกิดขึ้นจะเห็นว่าแต่ละระบบจะมีลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน โดยลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ของคนไทยอีสานจะต่างกันที่ช่อง A ส่วนคนเขมรและคนญส่วนมากจะต่างกันที่ช่อง DL และช่อง DS และเมื่อเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์โดยการนำระบบวรรณยุกต์ที่มีผู้พูดมากที่สุดของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ (ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงของทุกกลุ่มชาติพันธุ์) มาเปรียบเทียบกันพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์นั้นถึงแม้จะมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน แต่ก็พบว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญนั้นเกิดการแปรขึ้น ซึ่งการแปรของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นนี้อาจจะทำให้เกิดการแปรในเรื่องระบบวรรณยุกต์ต่อไปได้

8.2.2 สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

ในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ ผู้วิจัยจะอภิปรายใน 2 ประเด็น คือ

1. รูปแปรที่เกิดจากความแตกต่างของโครงสร้างพยางค์ กล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับคนเขมรและคนญวกมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตาย เนื่องจากเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นมีการปรากฏของรูปแปรของเสียงที่หลากหลายกว่าในพยางค์ตาย (ดังปรากฏในหน้า 171-174)

2. ความหลากหลายของสัทลักษณะหลักในแต่ละเสียงวรรณยุกต์ จากการศึกษาพบว่า เสียงวรรณยุกต์บางเสียงของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญวกบางเสียงมีสัทลักษณะหลักหลายสัทลักษณะหลัก โดยในทุกสัทลักษณะหลักพบว่า รูปแปรที่ปรากฏมีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจเกิดจากสาเหตุ 2 สาเหตุ คือ ลักษณะของภาษาถิ่นเฉพาะบุคคล (idiolect) ของผู้พูดคนนั้น และ/หรืออาจเกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่นเข้ามาแทรกแซง

8.2.3 สาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญวก

ผลการวิจัยในเรื่องสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญวกพบว่า สาเหตุหลักประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทั้งด้านระบบวรรณยุกต์และด้านสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ คือ อิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งเกิดจากการสัมผัสภาษา (language contact) ระหว่างภาษาไทยอีสานและภาษาไทยมาตรฐานของคนเขมรและคนญวก เนื่องจากในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ซึ่งเป็นชุมชนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นชุมชนที่มีประชากรหลายกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่ โดยมีภาษาที่ใช้พูดในชุมชน คือ 1. ภาษาไทยอีสาน ซึ่งถือว่าเป็นภาษาหลักและภาษากลางของชุมชน ใช้ในการสื่อสารระหว่างชาติพันธุ์ 2. ภาษาเขมร 3. ภาษาญวก ซึ่งทั้ง 2 ภาษานี้ถือว่าเป็นภาษาที่ใช้ภายในท้องถิ่น และ 4. ภาษาไทยมาตรฐาน ที่ถือว่าเป็นภาษาราชการและเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นในสถานศึกษา ในหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือวิทยุ เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นภาษามิศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษาอื่นในชุมชนด้วย จึงทำให้ประชากรในชุมชนมีโอกาสสัมผัสกับภาษาไทยมาตรฐานได้ค่อนข้างมาก และจากงานการศึกษาเรื่อง “ภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย

อำเภอปรังคัง จังหวัดศรีสะเกษ” ของสินหา วังะฮาด (2542) พบว่า ประชากรในชุมชนใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากเป็นอันดับ 2 รองจากภาษาไทยอีสาน

นอกจากนี้จากการที่ผู้บอกภาษาได้เข้าเรียนในโรงเรียนจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งในช่วงระยะเวลาที่อยู่ที่โรงเรียนก็ได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสื่อสาร ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า ระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานได้แทรกแซงเข้าไปในระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกูยแล้ว อีกประการหนึ่งจากการสัมภาษณ์ถึงความสามารถในการใช้ภาษาและทัศนคติที่มีต่อภาษาของผู้บอกภาษา พบว่า ผู้บอกภาษาที่เป็นคนเขมรและคนกูยทุกคนสามารถพูดและฟังได้ทั้ง 4 ภาษา อีกทั้งพบว่าผู้บอกภาษาส่วนมากนิยมสอนลูกหลานพูดภาษาไทยมาตรฐาน เนื่องจากผู้บอกภาษามีความเห็นว่า ถ้าให้ลูกหลานพูดภาษาไทยแล้วจะได้รับการยอมรับในสังคมว่า เป็นคนเก่ง ฉลาด รวมทั้งได้รับการยอมรับในสังคมมากกว่าคนที่พูดภาษาถิ่นหรือภาษาแม่ของตนเอง ซึ่งจากความคิดดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า คนเขมรและคนกูยมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยมาตรฐาน คือ คิดว่าภาษาไทยมาตรฐานมีระดับและศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษาอื่นๆ ในชุมชน และเมื่อพิจารณาถึงผลการเปรียบเทียบในด้านระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนกูยจะพบว่า คนกูยจะมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับคนไทยอีสานมากกว่าคนเขมร กล่าวคือ ถึงแม้ว่าคนเขมรและคนกูยจะมีลักษณะของบันไดลาวที่เป็นลักษณะเด่นในภาษาไทยอีสานปรากฏอยู่ แต่ลักษณะบันไดลาวของคนกูยจะชัดเจนและคล้ายคลึงกับของคนไทยอีสานมากกว่าคนเขมร เนื่องจากคนกูยนั้นเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้จึงคิดว่า ภาษาไทยอีสานนั้นเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษากูย ดังนั้นจึงพยายามที่จะพูดภาษาไทยอีสานให้เหมือนกับคนไทยอีสาน ดังที่อิสราพร จันทรทอง (2537) กล่าวว่า เมื่อชาวส่วย (กูย) อพยพไปตั้งถิ่นฐานร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ชาวลาวมักจะมองว่า ชาวกูยเป็นผู้ที่มีวัฒนธรรมต่ำกว่าของตน ชาวกูยจึงต้องพยายามปรับตัวเองโดยการอดทน และเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของคนลาว ที่ถือว่ามีความศักดิ์ศรีสูงกว่า และยอมรับเอาภาษาลาวมาเป็นภาษาพูดอีกภาษาหนึ่งในกลุ่มชาวกูยด้วยกันเอง ส่วนคนเขมรนั้นถือว่าตนเป็นชนกลุ่มใหญ่ในแถบภาคอีสานตอนใต้ ดังนั้นเมื่อจะต้องเลือกระหว่างพูดภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยอีสาน คนเขมรจึงเลือกที่จะพูดภาษาไทยมาตรฐานซึ่งมีศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษาไทยอีสาน

8.2.4 การพิจารณานำเอาเสียงวรรณยุกต์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกภาษาของชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์

ดังที่ได้กล่าวไว้ในสมมติฐานว่า เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะเรื่องเสียงวรรณยุกต์ สามารถนำมาใช้จำแนกภาษาของกลุ่มชนต่างชาติพันธุ์ได้ ซึ่งจากผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่า เสียงวรรณยุกต์นั้นนับว่าเป็นตัวแปรทางภาษาที่สำคัญในการจำแนกภาษาของชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากแต่ละกลุ่มชนจะมีสำเนียงที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งเป็นผลมาจากความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ดังเช่น ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะจะมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างจากของคนไทยอีสาน เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่และอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐาน

นอกจากนี้จากงานวิจัยเรื่องนี้ยังพบว่า ในการศึกษาภาษาของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น ข้อมูลที่ได้จากลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะแสดง “สำเนียง” ของเจ้าของภาษาได้ดีกว่าข้อมูลที่ได้จากลีลาการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำ (ดังรายละเอียดที่ปรากฏในหน้า 91 และหน้า 134) เนื่องจากการพูดแบบต่อเนื่องนั้น นอกจากจะเป็นลักษณะการพูดในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ซึ่งทำให้ผู้พูดสามารถพูดได้เป็นธรรมชาติมากกว่าการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำแล้ว ยังสามารถแสดงรูปแบบของเสียงวรรณยุกต์ที่หลากหลายมากกว่าการพูดแบบขัดถ้อยขัดคำด้วย

8.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญะ ในชุมชนบ้ายท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปรางค์ จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยมีความเห็นว่ายังมีเรื่องที่น่าสนใจแก่การศึกษาอีกหลายประเด็นในการศึกษาภาษากลางของคน 3 กลุ่มชาติพันธุ์นี้ ในหัวข้อต่อไปนี้

1. ในงานวิจัยเรื่องนี้ศึกษาคำพยางค์เดียวที่ปรากฏในประโยคบอกเล่าเท่านั้น ดังนั้นควรจะมีการศึกษาคำพยางค์เดียวหรือคำสองพยางค์ที่ปรากฏในประโยคชนิดอื่นๆ เช่น ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ เพื่อที่จะศึกษาว่า ชนิดของประโยคที่ต่างกันจะมีอิทธิพลทำให้สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากที่ปรากฏในประโยคบอกเล่าหรือไม่ อย่างไร

2. ศึกษาเปรียบเทียบถึงเสียงพยัญชนะและเสียงสระในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มว่ามีลักษณะอย่างไร เพราะผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ในการออกเสียงเสียงพยัญชนะและเสียงสระบางเสียงในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะนั้นแตกต่างจากของคนไทยอีสาน

3. ศึกษาลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของคนไทยอีสาน คนเขมร และคนญว
ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของคนทั้ง 3 กลุ่มชนนั้น
มีลักษณะที่เบี่ยงเบนไปจากสำเนียงมาตรฐาน ซึ่งอาจจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้พูด

ภาคผนวก

ผนวก ก

ตัวอย่างสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในรายการคำในการพูดแบบชุดย่อยชุดคำของ
ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงแบบที่ 1 ของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์

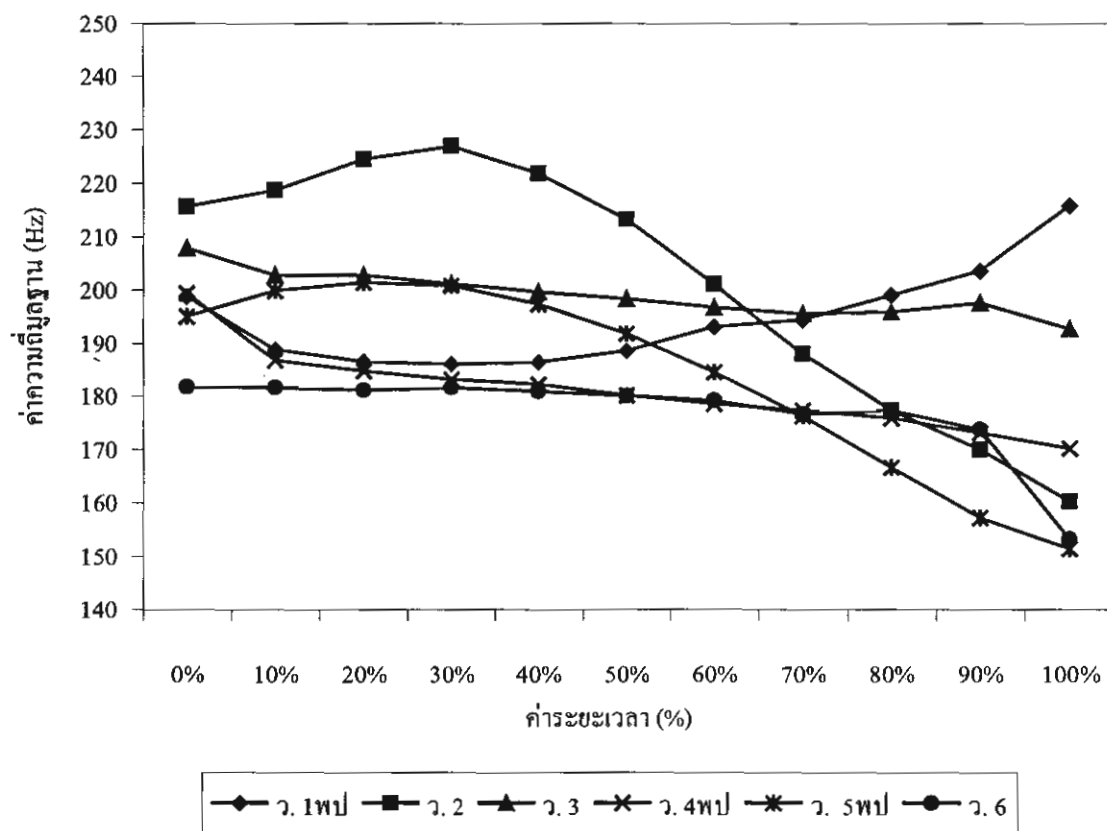
กลุ่มชาติพันธุ์ หน่วยเสียง วรรณยุกต์	คนไทยอีสาน	คนเขมร	คนญ
ว.1 พป	[khaa ^{3^34}]	[khaa ^{2^24}]	[khaa ^{2^3^}]
ว.1 พตส	[kop ^{3^34^}]	[kop ³⁴]	[kop ³⁴]
ว.2	[ŋaa ^{44^1^}]	[ŋaa ^{3^42}]	[ŋaa ^{33^2^}]
ว.3 พป	[kai ^{43^}]	[kai ^{3^3}]	[kai ³³]
ว.3-1 พตส	[nok ^{3^443^}]	[nok ^{3^3^}]	[nok ³³]
ว.3-2 พตส	[nok ³²]	[nok ^{3^2}]	[nok ^{3^3}]
ว.4 พป	[haa ^{3^2}]	[haa ^{31^}]	[haa ³²]
ว.4 พตย	[biip ³²]	[biip ³²]	[biip ^{2^2}]
ว.5 พป	[paa ^{33^1}]	[paa ^{33^1^}]	[paa ^{2^32}]
ว.5 พตย	[luuk ^{3^41^}]	[luuk ^{33^1^}]	[luuk ^{2^32}]

ผนวก ข

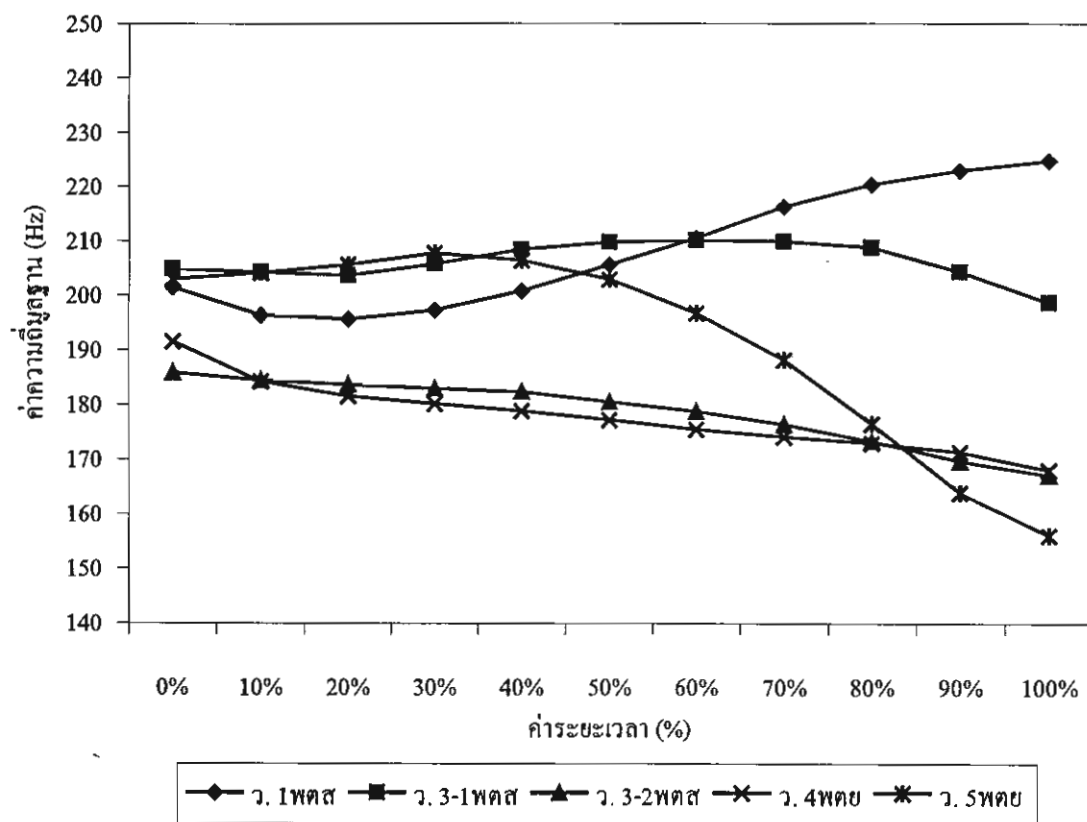
รูปเชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์
ในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

1. รูปเชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสานเพศหญิง
ในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน
ในการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

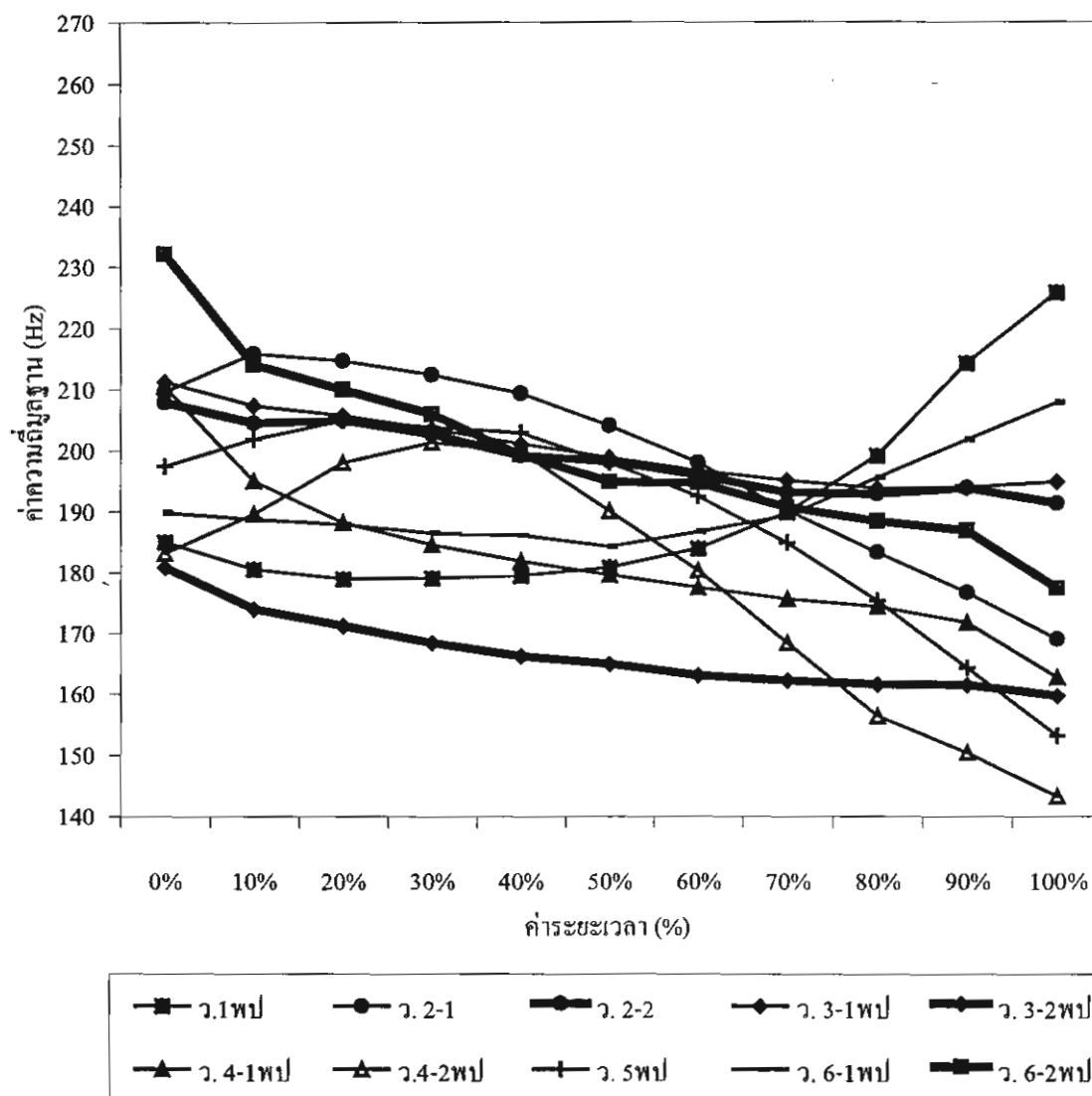

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน
ในการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

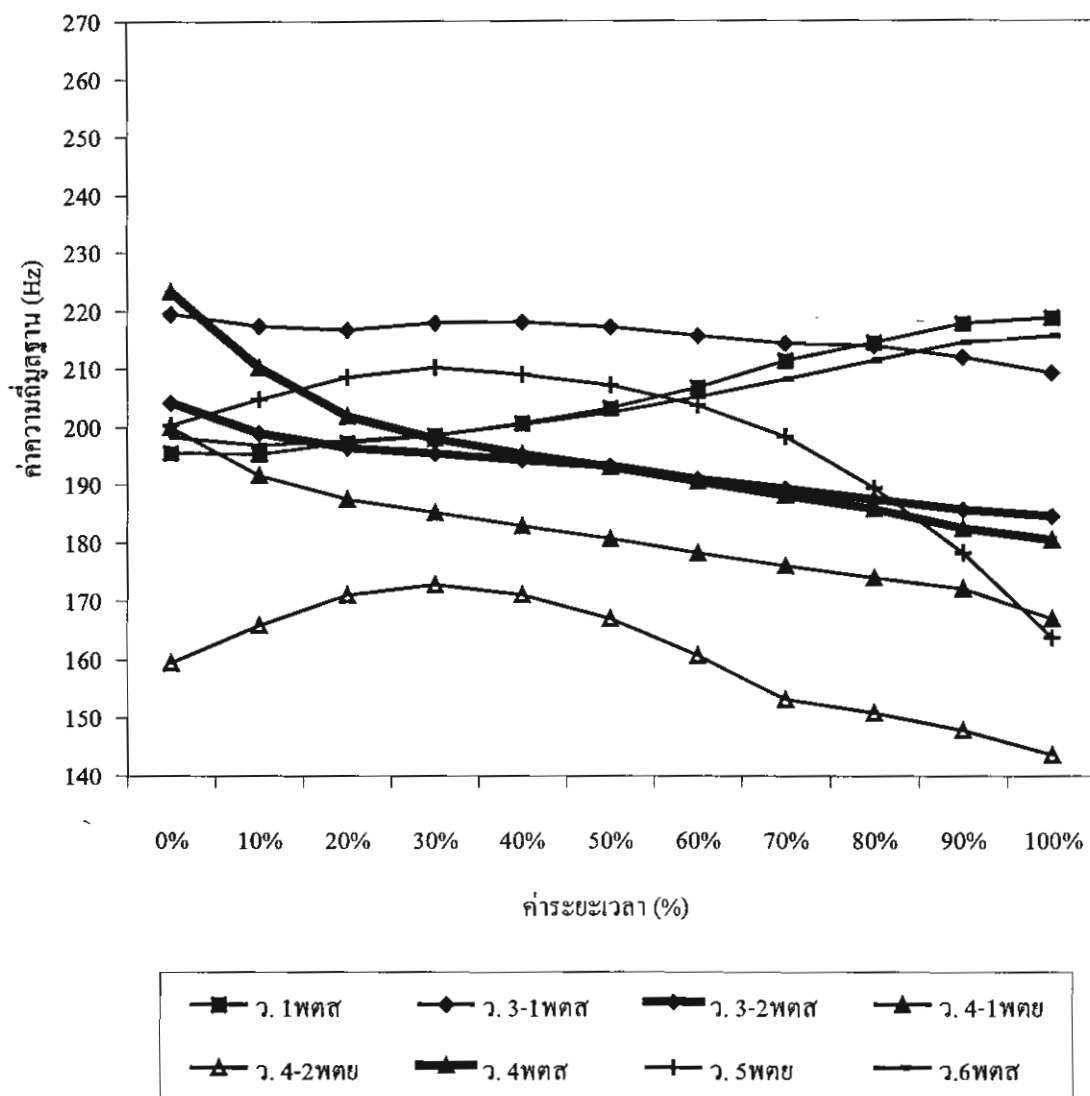

2. รูปเชิงกลของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรเทศหญิง
ในกิจการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนเขมร
ในการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

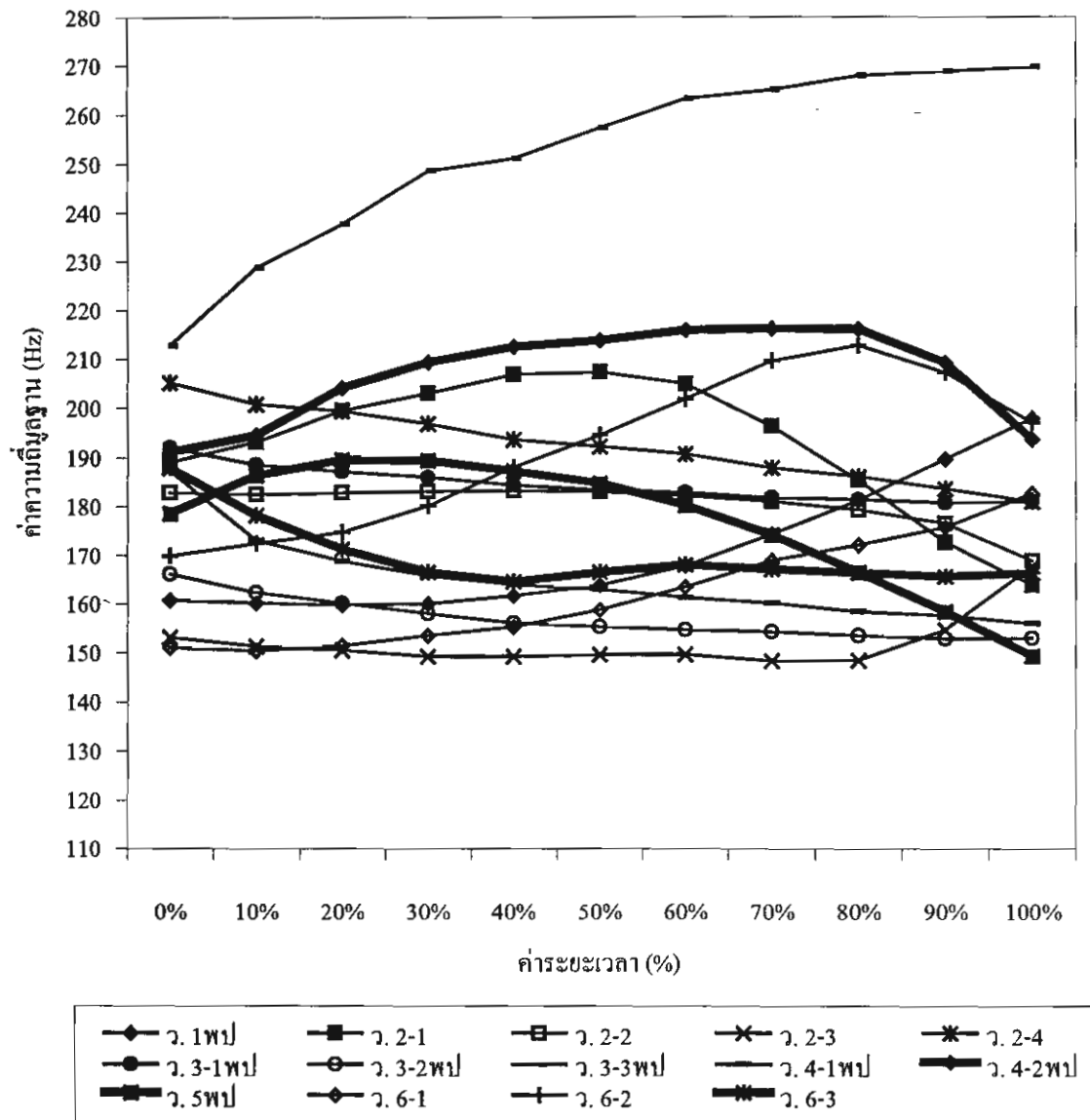

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายในภาษาไทยอีสานของคนเขมร
ในการพูดแบบชด้อยชดคำ

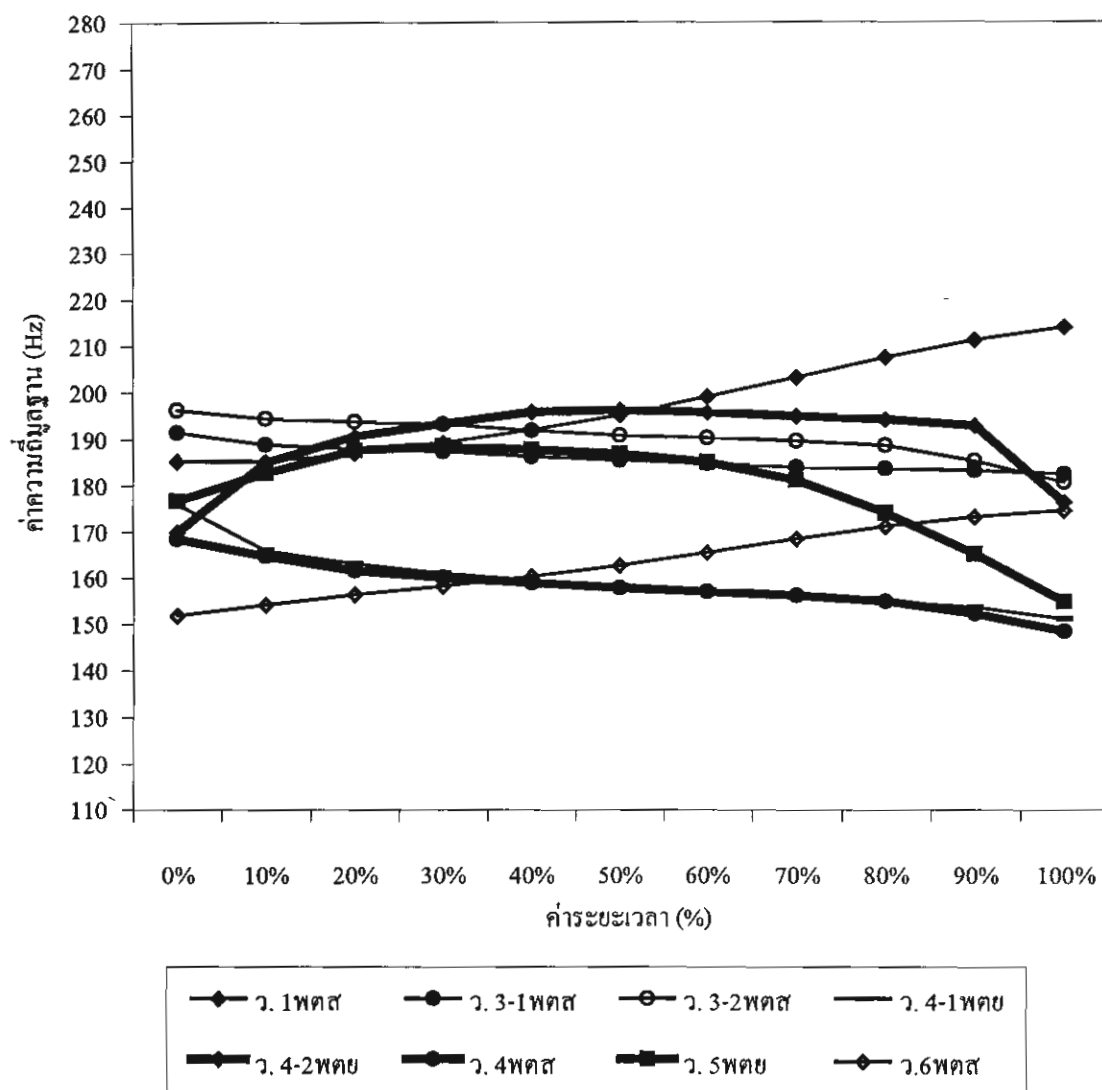

3. รูปเชิงกลของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนภูเพศหญิง
ในลีลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นภาษาไทยอีสานของคนภู
ในการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายในภาษาไทยอีสานของคนญ
ในการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ

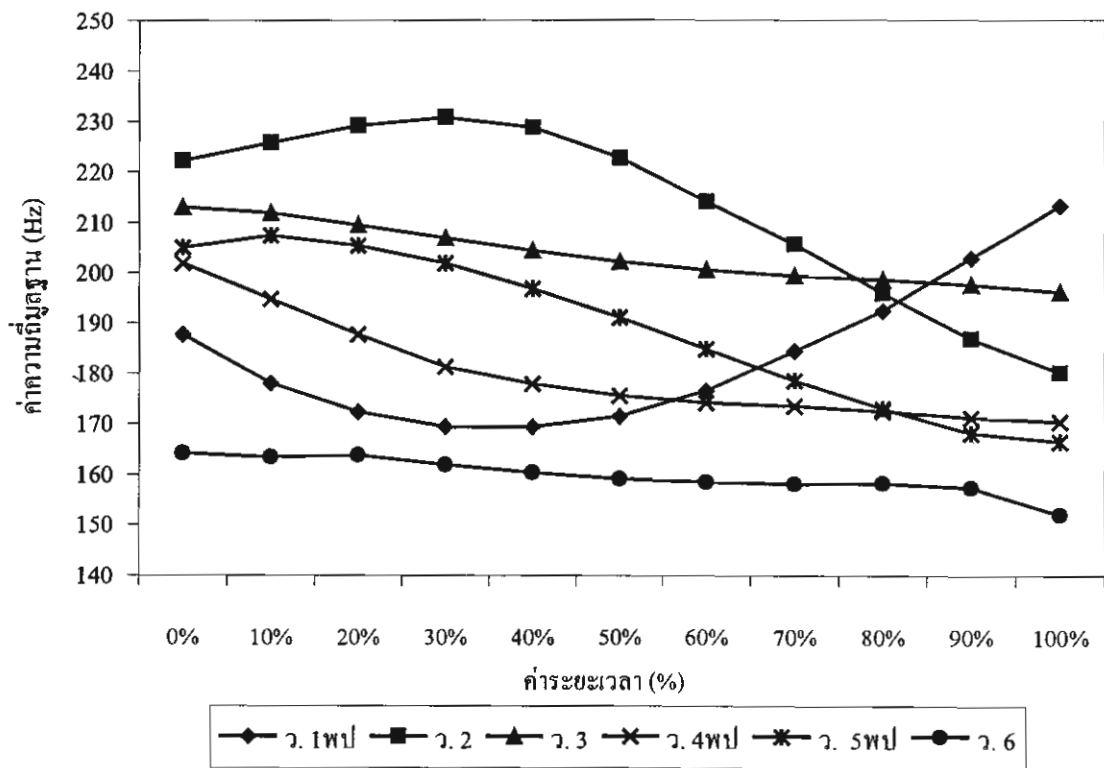

ผนวก ค

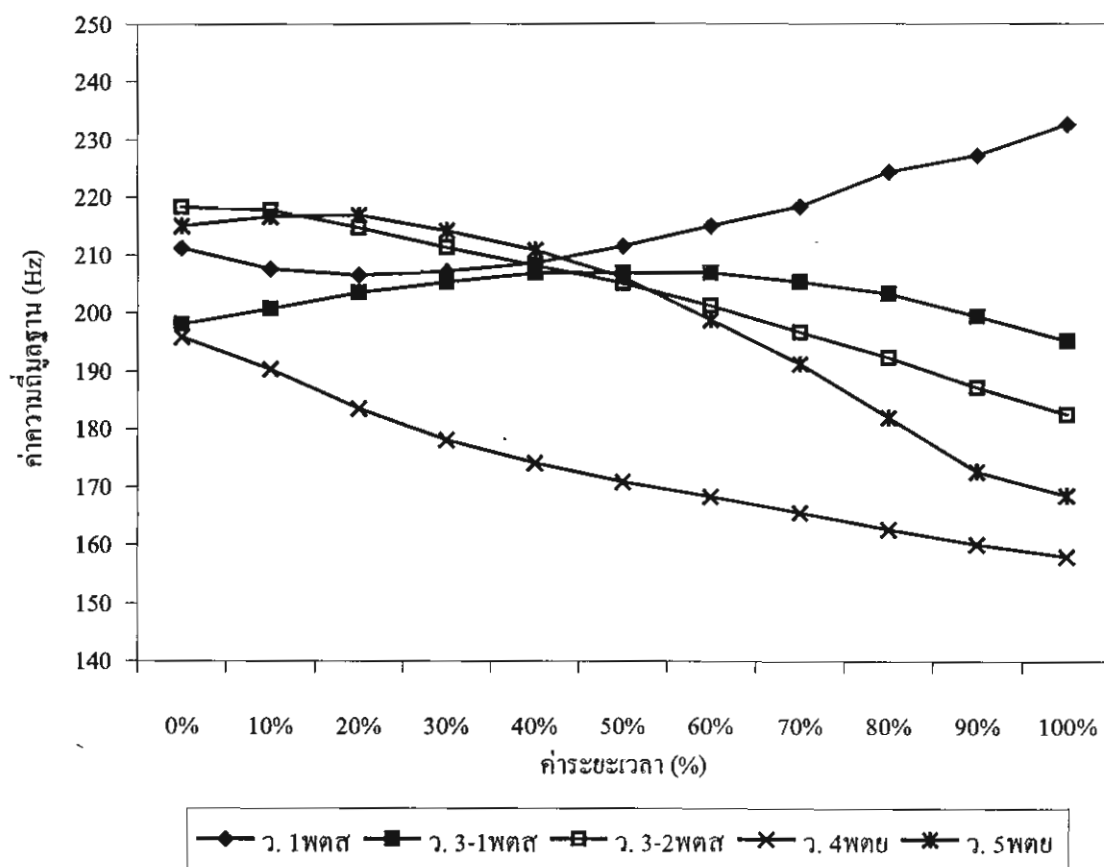
รูปเชิงกลของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์
ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

1. รูปเชิงกลของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสานเพศหญิง
ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน
ในการพูดแบบต่อเนื่อง

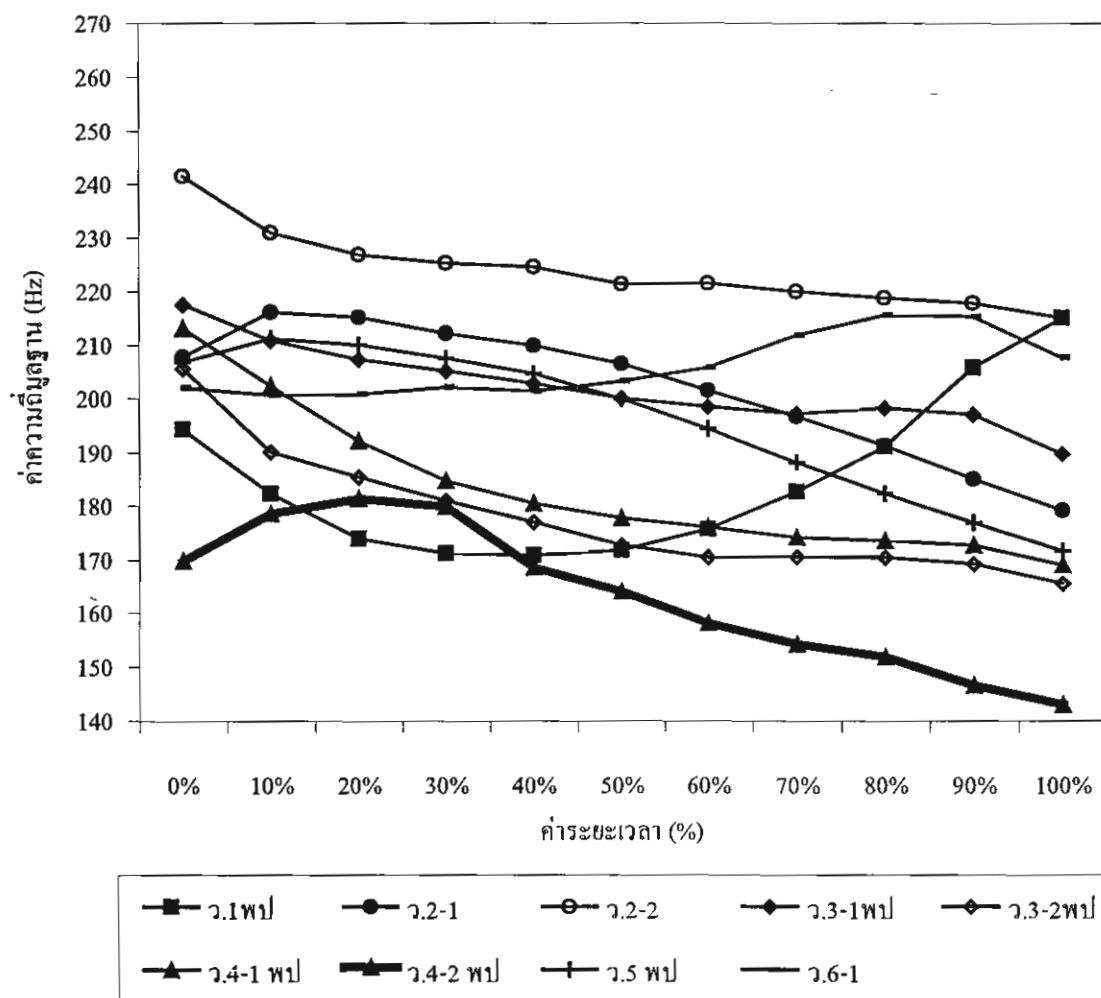

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน
ในการพูดแบบต่อเนื่อง

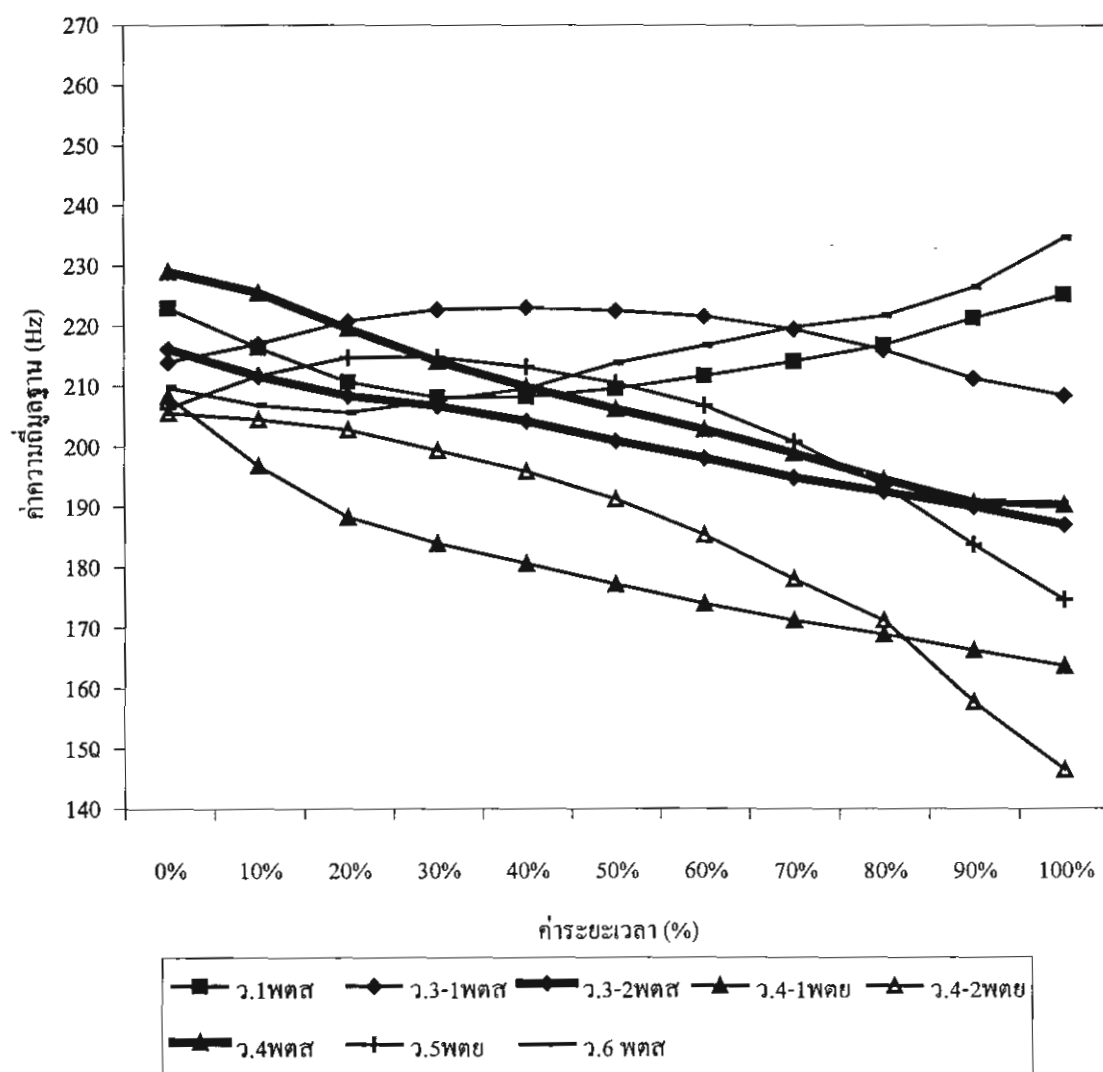

2. รูปเชิงกลของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรเทศหญิง
ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนเขมร
ในการพูดแบบต่อเนื่อง

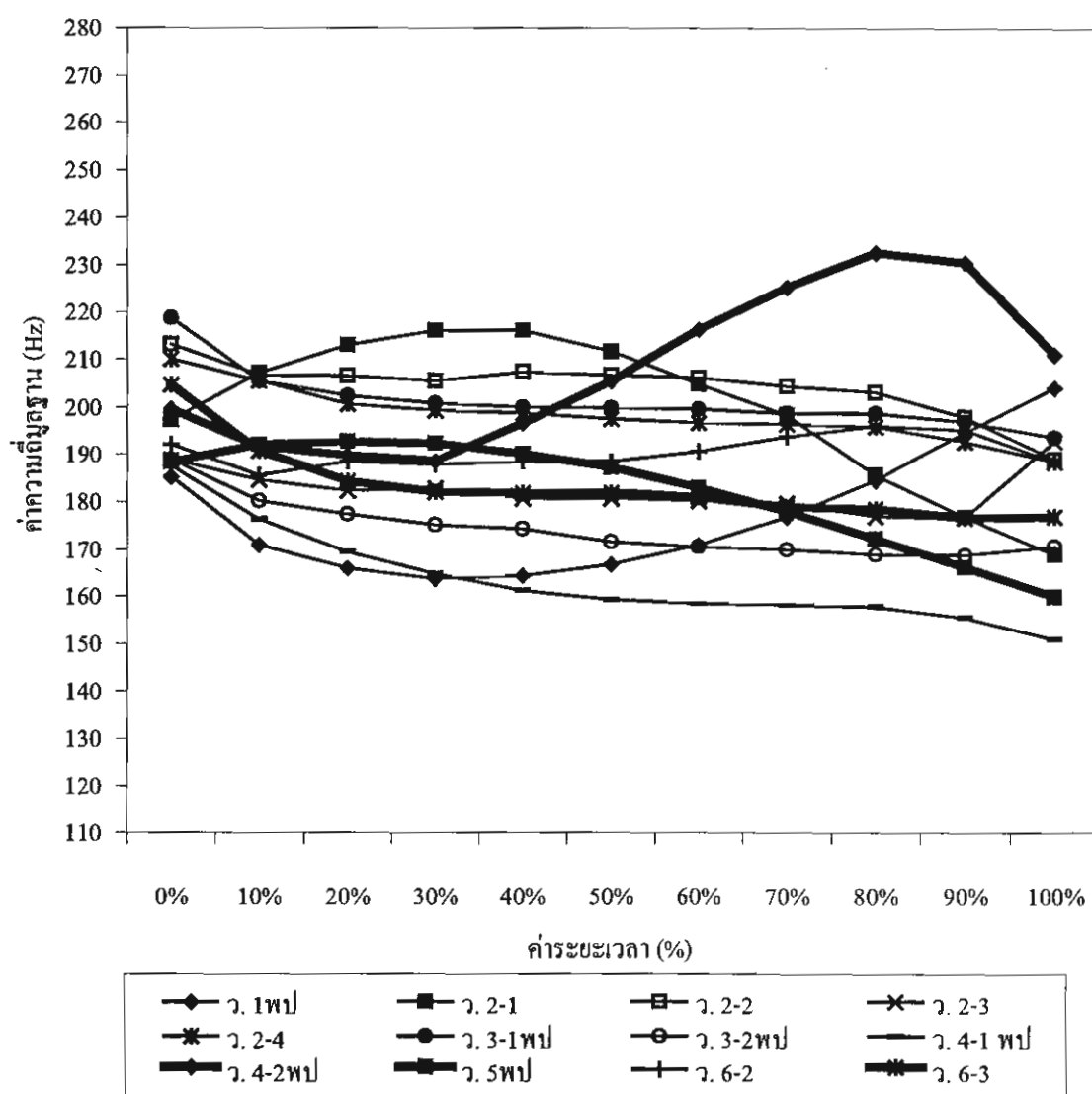

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายในภาษาไทยอีสานของคนเขมร
ในการพูดแบบต่อเนื่อง

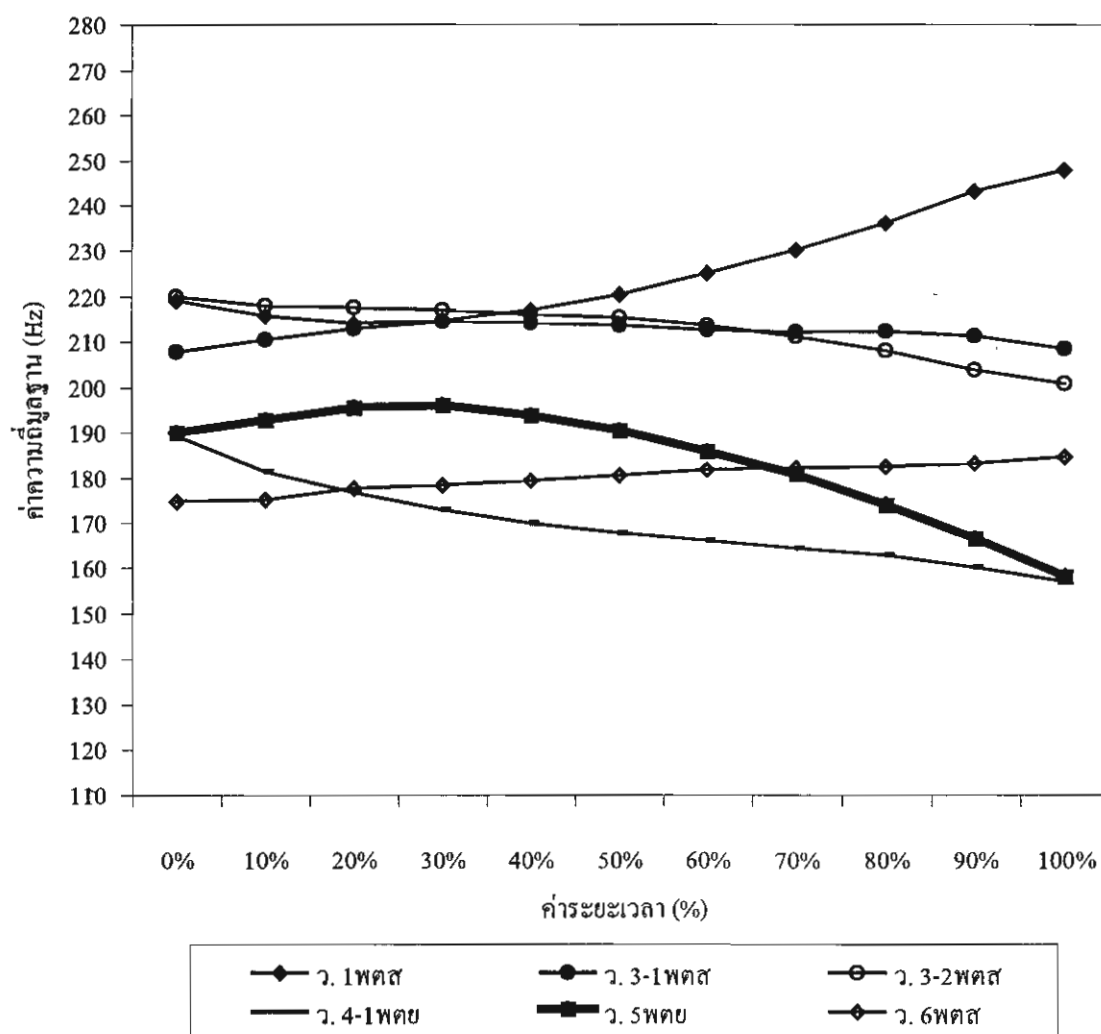

3. รูปเชิงกลของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนภูษะทัญญิง ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนภูษะทัญญิง
ในการพูดแบบต่อเนื่อง

เสียงวรรณยุกต์ในในพยางค์ตายในภาษาไทยอีสาน
ของคนภูมในการพูดแบบต่อเนื่อง

ผนวก ง
ระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน

	A	B	C	DL	DS
จัตวา ว.1					
สามัญ ว.2		เอก ว.3	โท ว.4	เอก ว.3	
		โท ว.4	ตรี ว.5	โท ว.4	ตรี ว.5

(ดัดแปลงจากวิไลลักษณ์ จุฑาพะวงค์, 2544)

สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน

เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 เสียงจัตวา มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้น [314']

เสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เสียงสามัญ มีสัทลักษณะเป็นเสียงตกลงเล็กน้อย [3'1']

เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เสียงเอกพยางค์เป็น มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก [2'1]

เสียงเอกพยางค์ตายสระเสียงยาว มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก [2'1]

เสียงเอกพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก [21]

เสียงวรรณยุกต์ที่ 4 เสียงโทพยางค์เป็น มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก [4'5'2']

เสียงโทพยางค์ตายสระเสียงยาว มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก [45'2']

เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 เสียงตรีพยางค์เป็น มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้น [3'35]

เสียงตรีพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีสัทลักษณะเป็นเสียงระดับ-ขึ้น [334]

ผนวก จ
แบบสอบถามและแบบบันทึกข้อมูลในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา

1. ชื่อ.....นามสกุล.....
2. อายุ ปี
3. เพศ ชาย หญิง
4. เชื้อชาติ (ชาติพันธุ์) ไทยอีสาน เขมร กูย
5. การศึกษา ไม่ได้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4
6. อาชีพ เกษตรกร ค้าขาย รับจ้าง แม่บ้าน
7. สถานภาพ โสด สมรส ม่าย
8. ภูมิลำเนาเดิม บ้านท่าคอยนาง
ที่อื่น ย้ายมาจากบ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....
มาอยู่ในบ้านท่าคอยนางเป็นเวลา 1-5 ปี 6-10 ปี 11 ปีขึ้นไป

9. ชาติพันธุ์ของบิดา-มารดาและคู่สมรส

1. บิดา ไทยอีสาน เขมร กูย อื่นๆ
2. มารดา ไทยอีสาน เขมร กูย อื่นๆ
3. คู่สมรส ไทยอีสาน เขมร กูย อื่นๆ

10. ภูมิลำเนาเดิมของบิดา-มารดาและคู่สมรส

1. บิดา บ้านท่าคอยนาง
ที่อื่น ย้ายมาจากบ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....
2. มารดา บ้านท่าคอยนาง
ที่อื่น ย้ายมาจากบ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....

3. ☐ คู่สมรส ☐ บ้านท่าคอยนาง
☐ ที่อื่น ย้ายมาจากบ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....

11. ปัจจุบันอาศัยอยู่กับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ บิดา
☐ มารดา
☐ คู่สมรส
☐ บุตร
☐ ญาติ ซึ่งเป็นคนที่มีภูมิลำเนาอยู่
☐ บ้านท่าคอยนาง
☐ ที่อื่น มาจาก บ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....
☐ เพื่อนสนิท ซึ่งเป็นคนที่มีภูมิลำเนาอยู่
☐ บ้านท่าคอยนาง
☐ ที่อื่น มาจาก บ้าน..... ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....

12. ภาษาที่พูดได้ ภาษา คือ

☐ ไทยอีสาน	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย
☐ เขมร	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย
☐ กูย	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย
☐ ไทย	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย
☐ อื่นๆ	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย

13. ภาษาที่ฟังออก ภาษา คือ

☐ ไทยอีสาน	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย
☐ เขมร	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย
☐ กูย	☐ คีมาก	☐ คี	☐ พอไ้	☐ เล็กน้อย

- ☐ ไทย ☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ เล็กน้อย
☐ อื่นๆ ☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ เล็กน้อย

14. ภาษาที่ใช้พูดกับคนในครอบครัว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ☐ ไทยอีสาน ☐ เขมร

- ☐ กูย ☐ ไทย ☐ อื่นๆ.....

15. ภาษาที่ใช้พูดกับคนในชุมชนที่เป็นคนไทยอีสาน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ☐ ไทยอีสาน

- ☐ เขมร ☐ กูย ☐ ไทย ☐ อื่นๆ.....

16. ภาษาที่ใช้พูดกับคนในชุมชนที่เป็นคนเขมร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ☐ ไทยอีสาน

- ☐ เขมร ☐ กูย ☐ ไทย ☐ อื่นๆ.....

17. ภาษาที่ใช้พูดกับคนในชุมชนที่เป็นคนกูย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ☐ ไทยอีสาน

- ☐ เขมร ☐ กูย ☐ ไทย ☐ อื่นๆ.....

2. แบบบันทึกข้อมูลในการวิจัย

ชื่อภาษาถิ่น.....หมู่บ้าน.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 ชื่อผู้บอกภาษา.....อายุ.....ปี เชื้อชาติ.....
 ประวัติผู้บอกภาษา.....

	A	B	C	DL	DS
1	1.ชา..... 2.หู..... 3.หัว.....	1.เช่า..... 2.สี่..... 3.ถั่ว.....	1.เสือ..... 2.ข้าว..... 3.ห้า.....	1.ขวด..... 2.สาก..... 3.ศอก.....	1.หก..... 2.สุก..... 3.สิบ.....
2	1.ปลา..... 2.กิน..... 3.ดิน.....	1.ไก่..... 2.เต่า..... 3.ป่า.....	1.เก้า..... 2.ป่า..... 3.คู่.....	1.ปาก..... 2.ตาก..... 3.กอด.....	1.เป็ด..... 2.กบ..... 3.เจ็ด.....
3	1.ดำ..... 2.เวย..... 3.แดง.....	1.บ่ม..... 2.โอง..... 3.ป่า.....	1.อ้า..... 2.เอื้อย..... 3.อ้าย.....	1.บีบ..... 2.ดอก..... 3.อาบ.....	1.เป็ด..... 2.อก..... 3.ปิด.....
4	1.งา..... 2.แมว..... 3.งู.....	1.แม่..... 2.ว่าว..... 3.นั่ง.....	1.น้ำ..... 2.ม้า..... 3.ลิ้น.....	1.ราก..... 2.ลูก..... 3.เลือด.....	1.วัด..... 2.นก..... 3.เก็บ.....

ผนวก ฉ
ข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนบ้านท่าคอยนาง

1. ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน

ประมาณปี พ.ศ. 2494 –2495 นายยุ้ง ฉิมพินิจ กับราษฎรจำนวนหนึ่งจากอำเภออุซันต์ จังหวัดศรีสะเกษเข้าไปจับจองที่ดินในบริเวณบ้านน้อย ตำบลตรวง กิ่งอำเภอศรีณรงค์ จังหวัด สุรินทร์ ที่ดินดังกล่าวเป็นบริเวณป่าสงวน เจ้าหน้าที่ป่าไม้อำเภอสังขะ (ขณะนั้นยังไม่แยกกิ่งอำเภอ ศรีณรงค์ออกจากอำเภอสังขะ) ไม่อนุญาตให้นายยุ้ง ฉิมพินิจกับคณะบุกรุกที่ดินดังกล่าว ปี พ.ศ. 2496 ทางกรมจึงพิจารณาหาที่ทำกินแห่งใหม่ให้ และได้บริเวณที่เป็นป่าแต่ไม่ใช่บริเวณบ้าน ท่าคอยนางในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ป่าไม้มีข้อแม้ว่าห้ามนายยุ้ง ฉิมพินิจกับคณะขัดแย้งกันเรื่องการ แบ่งที่ดินสำหรับทำกิน และห้ามทำลายป่าไม้ในบริเวณรอบๆหมู่บ้าน จากนั้นก็มีราษฎรจากหมู่บ้าน ต่างๆ ที่ทราบข่าวทางการจัดที่ทำกินแห่งใหม่ให้พากันชักชวนคนอื่นๆ อพยพมาขอรับส่วนแบ่งที่ ดินด้วย ราษฎรที่อพยพมาได้แก่ราษฎรที่มาจากอำเภออุซันต์ จังหวัดศรีสะเกษ ราษฎรกลุ่มนี้เป็น กลุ่มชาติพันธุ์เขมร กลุ่มหนึ่งมาจากอำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ ราษฎรกลุ่มนี้เป็นกลุ่ม ชาติพันธุ์ลาว อีกกลุ่มหนึ่งมาจากบ้านบึง ตำบลกู่ อำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ ราษฎรกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์กูย และอีกกลุ่มหนึ่งมาจากอำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ราษฎรกลุ่มนี้เป็นกลุ่ม ชาติพันธุ์กูย ราษฎรเหล่านั้นตกลงแบ่งที่ดินสำหรับทำกินให้ครอบครัวละ 2 ไร่ ซึ่งราษฎรแบ่งกัน เอง ทางกรมไม่ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการแบ่งที่ดินครั้งนั้นแต่อย่างใด การแบ่งที่ดินครั้งนั้น แบ่งให้ตามลำดับผู้ที่มาขอ จึงมีผลให้ราษฎรที่มาขอที่ดินนั้นปลูกบ้านเรือนคละกันไปทุกกลุ่ม ชาติพันธุ์ ไม่แยกกันอยู่เป็นกลุ่มตามชาติพันธุ์ แม้ว่าบางกลุ่มจะอพยพมาจากภูมิสำเนาเดียวกันก็ตาม ซึ่งทำให้ประชากรในชุมชนแห่งนี้มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างใกล้ชิด เกิดการเรียนรู้ภาษาซึ่งกันและ กันเพื่อความสะดวกและความเข้าใจในสิ่งที่จะสื่อสาร ทั้งยังมีการแต่งงานระหว่างบุคคลที่ชาติพันธุ์ ต่างกัน ทำให้ชุมชนแห่งนี้มีความหลากหลายในเรื่องภาษายังขึ้น

ขณะนั้นชุมชนบ้านท่าคอยนางยังเป็นชุมชนขนาดเล็ก จึงรวมการปกครองเข้ากับบ้าน บึง ตำบลตรวง กิ่งอำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ (ขณะนั้นปรางค์กู่ยังมีฐานะเป็นกิ่งอำเภอ) ชุมชน บ้านท่าคอยนางได้เลือกนายฤกษ์ ใจดี เป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ปี 2514 อำเภอปรางค์กู่ อนุมัติให้ชุมชน บ้านท่าคอยนางเป็นเอกเทศแยกออกจากบ้านบึง ผู้ใหญ่บ้านคนแรกคือนายเลี่ยน ศรีเลิศ ผู้ใหญ่บ้าน คนปัจจุบันชื่อนายสุรินทร์ ดวงใจ

2. สภาพทางภูมิศาสตร์

2.1 ที่ตั้ง

ชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตั้งอยู่ที่ตำบลสวาย อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ ระยะทางห่างจากอำเภอเมืองศรีสะเกษไปทางทิศตะวันตกประมาณ 74 กิโลเมตร ระยะทางห่างจากอำเภอปราสาทประมาณ 14 กิโลเมตร

2.2 อาณาเขต

ชุมชนบ้านท่าคอยนางมีอาณาเขตติดต่อกับชุมชนใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับบ้านทับซอน อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ (ญ)

ทิศใต้ ติดต่อกับบ้านห้วย อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ (ญ)

ทิศตะวันออกติดต่อกับบ้านบึง อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ (ญ)

ทิศตะวันตก ติดต่อกับบ้านแก่นเมธิ์ อำเภอศรีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ (ญ)

2.3 ขนาด

ชุมชนบ้านท่าคอยนางมีเนื้อที่ประมาณ 294 ไร่ ความยาวจากทิศใต้ประมาณ 1,500 เมตร ความกว้างจากทิศตะวันออกจดทิศตะวันตกประมาณ 400 เมตร มีพื้นที่อยู่อาศัยประมาณ 156 ไร่

2.4 ลักษณะภูมิประเทศ

ชุมชนบ้านท่าคอยนางมีลักษณะภูมิประเทศเป็นพื้นที่ราบดินเหนียวปนทราย การตั้งบ้านเรือนของประชากรอยู่ในแนวเหนือ – ใต้ของหมู่บ้าน เพราะเป็นบริเวณที่ดินที่ได้รับการจัดสรรให้รอบๆ หมู่บ้านเป็นทุ่งนาและป่าละเมาะ ทางทิศตะวันออก ทิศเหนือ และทิศตะวันตกของหมู่บ้านเป็นทุ่งนา ทางทิศใต้เป็นป่าละเมาะ มีลำห้วยไหลผ่านในลักษณะเกือบรอบหมู่บ้าน ประชากรได้ใช้ประโยชน์จากแหล่งน้ำแห่งนี้เป็นการอุปโภค และในการเกษตรกรรม

ภูมิอากาศแบ่งเป็น 3 ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว ในฤดูร้อนอากาศร้อนจัดและแห้งแล้ง ฤดูฝนมีฝนตกชุกระหว่างเดือนสิงหาคม – กันยายน เป็นฤดูฝนที่สั้นมาก ฤดูหนาวอากาศหนาวและมีลมกระโชกแรง เพราะทางทิศตะวันออก ทิศตะวันตก และทิศเหนือของหมู่บ้านเป็นทุ่งนา ไม่มีป่าไม้เป็นแนวกำบังลม

3. การปกครอง

ชุมชนบ้านท่าคอยนางจัดการปกครองแบบท้องถิ่น มีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ปกครองในระดับหมู่บ้านทำหน้าที่ดูแลทุกข์ – สุขของราษฎรและผู้ที่มาติดต่องาน ทั้งเป็นผู้ประสานงานระหว่างราษฎรในหมู่บ้านกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งทางราชการและเอกชน ในชุมชนแห่งนี้มีคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบล (อ.บ.ต.) ขึ้นอยู่กับตำบลสวาย อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลการบริหารการปกครองภายในตำบลนี้ จำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในชุมชนบ้านท่าคอยนาง มีจำนวน 519 คน โดยแบ่งเป็นเพศหญิง 256 คน และเพศชาย 263 คน (ข้อมูล 3 ธันวาคม 2541)

4. สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพโคทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปของชุมชนบ้านท่าคอยนาง ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่นทำนา ทำสวน พืชเศรษฐกิจที่สำคัญได้แก่ข้าว ข้าวโพด มะพร้าว แต่ยังคงขาดแคลนแหล่งน้ำที่จะใช้ในการเกษตรกรรม ทำให้การเกษตรกรรมไม่ได้ผลเท่าที่ควร เกษตรกรเมื่อว่างจากฤดูทำนา หรือเมื่อฤดูแล้งจะประกอบอาชีพรอง เช่น ทอผ้าไหม รับจ้าง ค้าขาย ภายในหมู่บ้าน เป็นต้น

การเลี้ยงสัตว์ ส่วนใหญ่จะเลี้ยงเพื่อใช้แรงงาน เช่น กระบือ โค นอกจากนั้นจะเป็นการเลี้ยงเพื่อเป็นอาหารและเสริมรายได้ให้แก่ครอบครัว เช่น ไก่ เป็ด สุกร แต่ไม่ได้ทำเป็นอาชีพอย่างจริงจัง เพราะยังขาดตลาดรองรับและขาดการจัดการที่ดี อาชีพที่ชาวบ้านพึ่งรวมตัวกันและได้รับการส่งเสริมจากทางราชการเมื่อประมาณ 2 ปีที่ผ่านมาคือการเลี้ยงกบ แต่มีปัญหาเรื่องน้ำที่จะใช้ในกิจการนี้ จึงทำได้เฉพาะฤดูฝนและต้นฤดูหนาวเท่านั้น

การค้าขาย ในชุมชนมีร้านค้าขนาดเล็กจำนวน 4 ร้าน สินค้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าที่จำเป็นในการดำรงชีพในชีวิตประจำวัน

5. สภาพสังคม

5.1 การศึกษา

ในชุมชนบ้านท่าคอยนางมีโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาแห่งชาติ 1 โรงเรียนชื่อโรงเรียนบ้านท่าคอยนาง เปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีครู 7 คน นักเรียน 96 คน (สถิติเดือนธันวาคม 2541) ประชากรประมาณร้อยละ 65 ได้รับการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา

5.2 การศาสนา

ประชากรร้อยละ 100 นับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ยังคงนับถือและมีความเชื่อในเรื่องผี, วิญญาณบรรพบุรุษ, ไสยศาสตร์ จะเห็นได้จากที่ยังมีพิธีกรรมที่จัดขึ้นทุกปี เช่น แกลมอ (เล่นผีฟ้า) แจกข้าวสาก เลี้ยงดูผีปู่ตา การนับถือผีและวิญญาณบรรพบุรุษ เป็นการรวมความเชื่อเรื่องวิญญาณ ไสยศาสตร์เข้ากับศาสนาพุทธได้อย่างผสมกลมกลืน เช่น ก่อนทำพิธีแกลมอ (เล่นผีฟ้า) ต้องมีการสวดบูชาพระรัตนตรัยก่อน เป็นต้น

ในชุมชนมีวัด 1 วัด ชื่อวัดบ้านท่าคอยนาง มีพระภิกษุจำพรรษาจำนวน 5 รูป (สถิติเดือนธันวาคม 2541) วัดเป็นศูนย์รวมจิตใจ และการอบรมจิตใจประชาชน เป็นที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เป็นที่นัดพบระหว่างเจ้าหน้าที่ทางราชการกับชาวบ้าน และเป็นที่ทำกิจกรรมอย่างอื่น เช่น การประชุมของชาวบ้านในบางโอกาส การรวมกลุ่มของกลุ่มเยาวชน เป็นต้น

5.3 การสาธารณสุข

ชุมชนแห่งนี้ไม่มีสถานบริการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยทั้งของรัฐและเอกชน แต่มีหมออาสาประจำหมู่บ้าน ผู้สื่อข่าวสาธารณสุข เมื่อประชากรไม่สบายก็มักไปขอความช่วยเหลือจากบุคคลเหล่านั้น หรือไม่เช่นนั้นก็รักษาตนเองด้วยยาสามัญประจำบ้าน ยาสมุนไพร และการรักษาทางไสยศาสตร์

5.4 การสาธารณูปการ

เมื่อปี พ.ศ. 2535 สถานีไฟฟ้าย่อยศรีสะเกษได้ให้บริการจ่ายกระแสไฟฟ้าแก่ชุมชนบ้านท่าคอยนาง และมีการสูบน้ำพลังแสงอาทิตย์เพื่อให้บริการแก่ประชาชนแต่ก็ยังไม่ทั่วถึงทั้งหมู่บ้าน

การคมนาคมและการขนส่ง เส้นทางคมนาคมที่สามารถติดต่อกับหมู่บ้านใกล้เคียงกับอำเภอปรังคัง กับอำเภอตำบองจังหวัดสุรินทร์ หลายเส้นทาง แต่ไม่มีรถยนต์โดยสารประจำทาง หรือรถรับจ้างใดทั้งสิ้น ประชากรที่มีความต้องการเดินทางไปหมู่บ้านอื่น จึงเดินทางด้วยเท้า รถจักรยาน หรือรถจักรยานยนต์

การติดต่อสื่อสาร มีบริการไปรษณีย์อนุญาตให้เอกชนดำเนินการ บริการส่งจดหมาย โทรเลข และไปรษณีย์ภัณฑ์สัปดาห์ละ 3 วันในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์

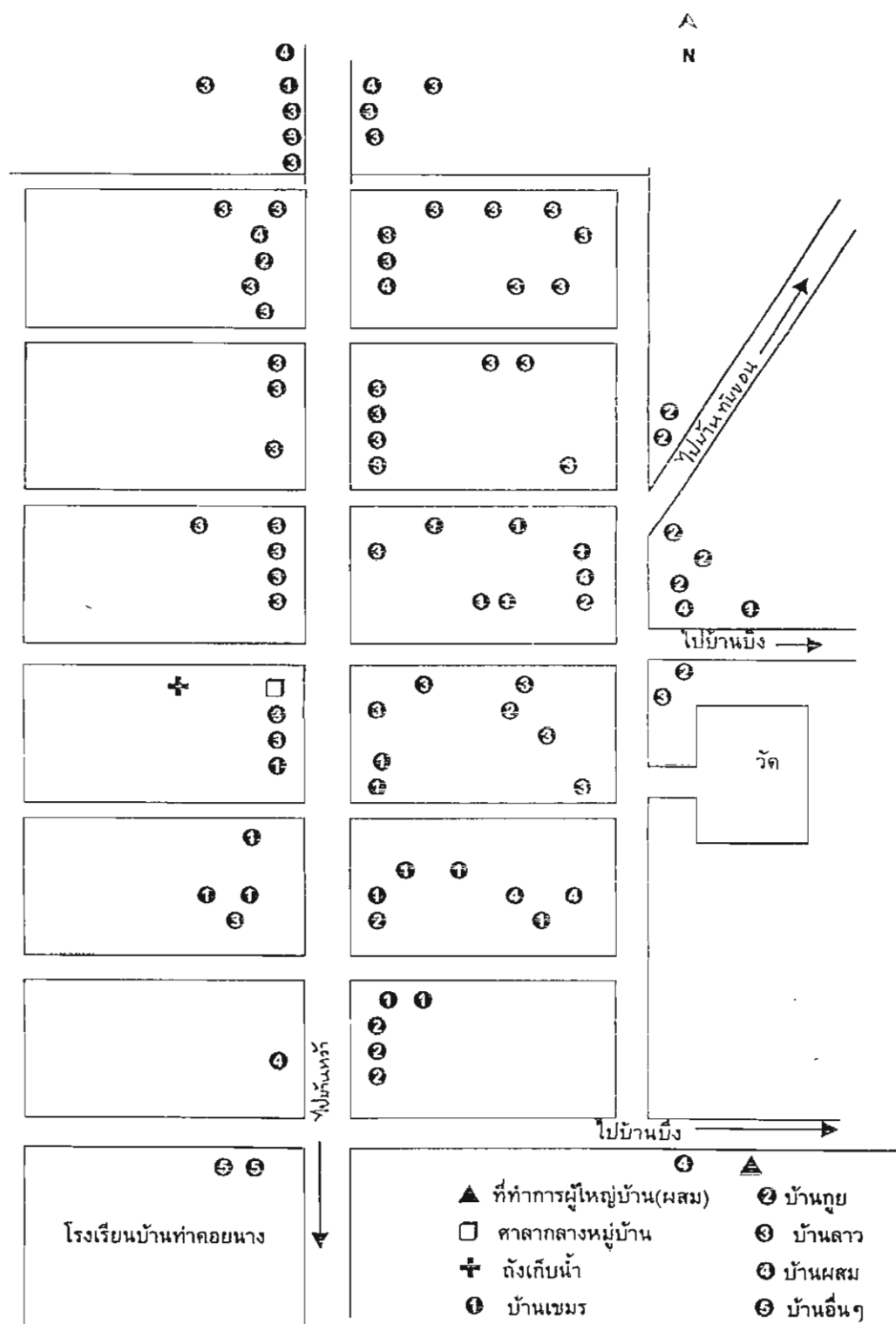
5.5 ลักษณะความเป็นอยู่

ชุมชนบ้านท่าคอยนางเป็นสังคมที่มีประชากรหลายพันธุ์ หลายภาษามายู่ร่วมกัน วรรณ เทียนมี ทำการสำรวจการกระจายของภาษาภายในประเทศไทย เมื่อปี 2537 ไม่ได้นับชุมชนแห่งนี้เป็นชุมชนที่พูดภาษาไทย เพราะเกณฑ์การนับว่าชุมชนใดเป็นชุมชนภาษาของวรรณ เทียนมี นั้นจะถือเกณฑ์หมู่บ้านที่มีประชากรร้อยละ 80 ขึ้นไปเป็นหมู่บ้านไทย แต่ชุมชนบ้านท่าคอยนางมีประชากรหรือส่วยไม่ถึงร้อยละ 80 จึงไม่มีชื่อหมู่บ้านในการสำรวจของวรรณ เทียนมี

ประชากรในชุมชนแห่งนี้แม้จะมีหลายชาติพันธุ์ แต่ตั้งบ้านเรือนอยู่กันเป็นกลุ่ม ไม่แปลกแยกกันเป็นหมู่ เป็นเหล่า ผู้คนในชุมชนมีนิสัยโอบอ้อมอารี ขยันขันแข็งในการทำงาน ไม่มีโจรผู้ร้าย ไม่มีคดีอาชญากรรมหรือคดีร้ายแรง ประชากรมีความสามัคคีกัน เมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนา หรือเมื่อมีประชากรในชุมชนต้องการความช่วยเหลือ เช่น งานแต่งงาน งานศพ งานขึ้น บ้านใหม่ ประชากรจะพร้อมใจกันไปช่วยงานโดยที่เจ้าภาพไม่ต้องบอกกล่าวออกปากเชื้อเชิญหรือไหว้วานแต่อย่างใด

การดำเนินชีวิตประจำวันส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ตอนเช้าตรู่จะนำโค กระบือไปเลี้ยง แล้วทำงานอื่นๆ ผู้ที่อยู่บ้านก็ทำงานบ้าน ทอผ้าไหม ตกเย็นก็กลับบ้านรับประทานอาหารมื้อเย็น เข้านอน การดำเนินชีวิตส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะนี้ทุกวัน

แผนผังที่ 1
แผนผังชุมชนบ้านท่าคอยนาง

(ดัดแปลงจากแผนผังการสำรวจเพื่อขยายการให้บริการไฟฟ้าชนบท ของหน่วยไฟฟ้าย่อย อ.ปรางค์กู่ 2535)

บรรณานุกรม

หนังสือและบทความ

กัลยา ดิงศภัทิย์. “ภาษาและภาษาย่อยในประเทศไทย.” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2542.

กาญจนา นาคสกุล. อ่านภาษาเขมร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

เกนีย์, เจอรี่ และธีระพันธ์ ล.ทองคำ. แผนที่ภาษาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่างๆ สถาบันศูนย์วิจัยภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัย, 2520.

จารุวรรณ ธรรมวัตร และคณะ. ภูมิปัญญาภาษาลาว-ภาษาไทยอีสานในชุมชนสองฝั่งโขง. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศิริธรรมออฟเซต, 2542.

ช่อนกลิ่น พิเศษสกุลกิจ. หน่วยเสียงภาษาอุบลฯ เชียงใหม่ และสงขลา เทียบกับภาษากรุงเทพฯ. พระนคร : หน่วยศึกษานิเทศน์ กรมการฝึกหัดครู, 2517.

ธวัช ปุณโณทก. ภาษาถิ่น. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดคุณพินอักษรกิจ, 2528.

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ. “คำสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น (แปลจาก “A Checklist for Determining Tones in Tai” by William J. Gedney).” ยูพา ส่งศิริ. คำบรรยายในการสัมมนาอาจารย์วิชาภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, หน้า 1-19 2518.

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ. วิจัยภาคสนาม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ประกอบ ผลงาม. สารานุกรมชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทย. นครปฐม : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.

ประเสริฐ ศรีวิเศษ. พจนานุกรมกวย (ส่วย) - ไทย - อังกฤษ. โครงการวิจัยภาษาไทย และภาษาพื้นเมืองถิ่นต่างๆ สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์. ภาษาถิ่นตระกูลไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

วรรณา เทียนมี. การกระจายของภาษาในภาษาไทย. นนทบุรี : มูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์, 2537.

สมทรง บุรุษพัฒน์. สารานุกรมชนชาติกวย. นครปฐม : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.

สุริยา รัตนกุล. นานาภาษาในเอเชียอาคเนย์ ภาคที่ 1 ภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติกและตระกูลจีน-ทิเบต. ศูนย์วิจัยวัฒนธรรมเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.

สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และอรพรรณ ภูอิสระกิจ. ลักษณะและการกระจายของภาษาเขมรถิ่นไทย : อดีต ปัจจุบัน อนาคตของพยูชนะสะกด. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

เอกสารอื่นๆ

คารณี กฤษณะพันธ์. “แนวการศึกษาวรรณยุกต์จากคำพูดต่อเนื่อง : กรณีศึกษาภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ปิณัชนิต บัณฑิตกุล. “วรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์ในภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

- ประพนธ์ จันทวิเทศ. “ภาวะหลายภาษาในบ้านหนองอารีและบ้านลาวเดิม ตำบลดินแดง อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- พิณรัตน์ อัครวัฒนากุล. “การศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” ในอำเภอราษีไศล จังหวัดนครพนม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- วิไลลักษณ์ จุฑาหะวงส์. “วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทย คนแต่จิว และคนชกซ์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- สินหา วงศ์ฮาด. “ภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- สุริดา โกบประยูร. “วรรณยุกต์ภาษาไทยโย้ย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.
- ศุมนา ธารีเชียร. “การแปลงคำโดยการแปลงเสียงสระในภาษาอีสาน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจารึกภาษาไทย ภาควิชาภาษาตะวันออก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2531.
- อิสราพร จันทรทอง. “บทบาทและหน้าที่ของพิธีแก้ลมของชาวภูบ้านลำโรงทาบ อำเภอลำโรงทาบ จังหวัดสุรินทร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2537.
- เอกวิทย์ จิโนวัฒน์. “ศึกษาเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษากูย บรู และโซ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

อรรถย เจื้อจันอัค. “ระบบเสียงภาษาถิ่นยวนที่อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2530.

Books and Articles

Brown, J. Mawin. From ancient Thai to modern dialects. Bangkok : Social Science
Association Press Thailand, 1965.

Chamberlain, James R. “A new look at the history and classification of the Tai
linguistics.” In Harris, Jimmy G. and Chamberlain, James R. (eds.). Studies
in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney. Bangkok : CIEL, pp.
49-66 1975.

Crystal, David. A First Dictionary of Linguistics and Phonetics. London : Cambridge
University Press, 1980.

Gandour, Jack. “Tonal rules for English loanwords in Thai.” In L. Thongkum,
Theraphan, et al. (eds.). Studies in Tai and Mon-Khmer Phonetics and
Phonology in Honour of Eugenie J.A. Henderson. Bangkok :
Chulalongkorn University Press, pp. 131-144 1979.

Gandour et al.. “Stress correlates in Thai.” Phonetica 53, 1996.

Gedney, William J. “A checklist for determining tones in Tai dialects.” In M.
Estellie Smith (ed.). Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager.
The Hague: Mouton, pp. 423-437 1972.

Haugen, Einar. “Review of Weinreich 1953. Language in Contact.” Langauge 30,
1954.

- Johnston, Beulah M. "Kuy." In Smalley, William A. (ed.). Phonemes and Orthography : Language Planning in ten Minority Language of Thailand. Canberra : The Australian National University, pp. 259-272 1976.
- Laver, John. Principles of Phonetics. Cambridge : Cambridge University Press, 1994.
- Lehiste, Ilse. Lectures on language contact. Cambridge : Massachusetts Institute of Technology Press, 1988.
- Li, Fang-Kuei. A handbook of Comparative Tai. Hawaii : The University Press of Hawaii, 1977.
- Norbert, Dittmar. Sociolinguistics : A critical survey of theory and application. Great Britain : Willmer brothers Limited, Birkenhead, 1976.
- Romaine, Suzanne. Language in Society : An Introduction to Sociolinguistics. New York : Oxford, 1994.
- Smalley, William A. "The problem of vowels : Northern Khmer." In Smalley, William A. (ed.). Phonemes and Orthography : Language planning in Ten Minority Languages of Thailand. Canberra : The Australian National University, pp, 43-83 1976.
- Smalley, William A. Linguistics Diversity and National Unity Language Ecology in Thailand. Chicago : The University of Chicago Press, 1994.
- Thongkum, Theraphan L. "Tone change and language contact : A Case Study of Mien-Yao and Thai." In Abramson, Arthur S. (ed.). Southeast Asian Linguistic Studies in Honour of Vichin Panupong. Bangkok : Chulalongkorn University Press, pp. 951-959 1997.

Weinrich, Uriel. Language in Contact. New York : Linguistic Circle of New York, 1953.

Other Materials

Kalaya Tingsabadh. "A phonological study of the Thai language of Suphanburi Province." Doctoral Dissertation University of London, 1980.

Pailin Yantreesingh. "The phonology of the Kuay language of Suphanburi with comparison to the Kuy language of Surin." M.A. Thesis, Faculty of Graduate Study, Mahidol University, 1980.

Preecha Sukgasame. "Phonological interference between Kuay and Northeastern Thai in Surin." M.A. Thesis, Faculty of Graduate Study, Mahidol University, 1988.

Sa-ard Phrommthong. "The relationship between language use and language attitude in Kuy community in Uthumpornphisai, Srisaket." M.A. Thesis, Faculty of Graduate Study, Mahidol University, 1996.

Sataporn Boonprasert. "A study of language choice for social communication among Hmong, Khmu and Prai at Ban Namsord, Thung chang district, Nan Province." M.A. Thesis, Faculty of Graduate Study, Mahidol University, 1989.

Sudaporn Luksaneeyanawin. "Intonation in Thai." Doctor of Philosophy Thesis, University of Edinburgh, 1983.

Wirat Pimpa. "A tonal comparison of Northeastern Thai Dialects in Khon Kaen Province." M.A. Thesis, Faculty of Graduate Study, mahidol University, 1986.